

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
11

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Και ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος Ἀλπὰς καρφώνει στὶς καρδιὲς τῶν θυμάτων τὸ στιλέττο του.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας Γκαοὺρ ξυπνάει πολὺ πρὶν ξημερώσῃ στὴ σπηλιὰ του πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ὁ Ποκοπικό πού κοιμάται ἀντίκρου του ροχαλίζει σὰν ἄεροπλάνο. Ὁ Γκαοὺρ τὸν σκουντὰ μετὰ τὸ γυμνὸ ποδᾶρι του.

— Ξύπνα, τοῦ λέει. Ξύπνα νὰ κουβεντιάσουμε...

Ὁ νᾶνος γυρίζει ἀπ' τ' ἄλλο του πλευρό, μурμουρίζοντας:

— Καὶ δὲν κουβεντιάζουμε... Μόνο ὅταν θὰ ξυπνήσω νὰ μοῦ πῆς τί... εἶπαμε!

Καὶ ξαναρχίζει τὸ ροχαλητὸ του.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν χουφτιάξαι ἀπ' τὴ μέση, τὸν σηκώνει ἀπ' τὰ στρώσιδια καὶ τὸν στήνει ὀρθό.

Ὁ Ποκοπικό τραβάει ἀγριεμένος τὴ σκουριασμένη χατζάρα του.

— Γιὰ στάσου, μωρὲ φίλε,

τοῦ λέει. Κουμάντο στο ροχαλητό μου θά κάνης; Πρόσεξε καλά γιατί θά σέ σφάξω καί θά παρεξηγηθούμε! "Ωχ, ἀδερφέ!....

Ὁ Γκαούρ τὸν παίρνει,

(1) Ὁ Γκαούρ εἶναι ἕνας γιγαντόσωμος μελαψὸς ἀνδρας. Πανώριος, ἀτρόμητος κι' ἀφάνταστα δυνατός, γεννήθηκε στὴ Ζούγκλα ἀπὸ πατέρα "Ελληνα κυνηγὸ θηρίων κι' ἀπὸ μητέρα ἄγρια μαύρη Ἰθαγενῆ.

Σὲ ἡλικία τριῶν μηνῶν τὸν ἄρπαξε μιὰ γορίλλαινα ποὺ ὁ πατέρας του σκότωσε κατὰ λάθος τὸ μικρὸ της. Τὸν θηλάζει καί τὸν μεγαλώνει σὰν δικό της παιδί.

Δεκαῆξι χρόνων ὁ Γκαούρ πέφτει σὲ μιὰ παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο σὲ σιδερένια κλούβα δυὸ ὁλόκληρα χρόνια. Ἐκεῖ τὸν μαθαίνουν νὰ μιλάει σὰν ἀνθρώπος.

Κάποτε ὅμως καταφέρνει νὰ δραπετεύσει σπάζοντας μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμὶ του, τὰ σίδερὰ τοῦ κλουβιοῦ. Περιπλανιέται στὴ Ζούγκλα ὥσπου φθάνει τυχαία στὴν περιοχὴ τοῦ Ταρζάν.

Ζεῖ μονάχος σὲ μιὰ σπηλιὰ στὴν ἀπρόσιτη κορφή ἑνὸς θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ὁ Ταρζάν πιστεύει πῶς ὁ Γκαούρ θέλει νὰ τὸν δολοφονήσει γιὰ νὰ γίνῃ ἐκεῖνος ὁ Ἄρχοντας τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας. Ψάχνει λοιπὸν νὰ τὸν βρῇ γιὰ νὰ μονομαχήσῃ μαζί του. Δὲν καταφέρνει ὅ-

θγαίνουν ἀπ' τὴ σπηλιὰ καί κάθονται κοντά-κοντά σ' ἕνα ὄραχο. Καί τοῦ διηγεῖται ὅλα ὅσα γίναν χθὲς τὴ νύχτα ὅταν κατέθηκε ἀπ' τὸ θουνό γιὰ νὰ πάη νὰ σπαράξῃ τὸν Ταρζάν(*). Τοῦ μιλάει γιὰ τὴν τρομακτικὴ ἐπίθεσι τοῦ λυσσασμένου ρινόκερου καί γιὰ ὅ,τι ἄλλο ἐπακολούθησε.

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ οἶκτο:

— Καί κάθεσαι ἀκόμα κῦρ Μαντράχαλε; Χθές, ὅπως λές, τοῦ τῆ χάρισε γιὰ τὸν εἶχε κάνει σμπαραλία ὁ ρινόκερος κι' ἦτανε... ἀδιάθετος. Σήμερις, ὅμως, θά εἶναι μιὰ χαρὰ στὴν ὑγεία του. Τράθα, τὸ λοιπὸν νὰ τὸν φονεύσης νὰ δοῦμε τί θά γίνουμε!... Παραπληθύνουμε στὴ Ζούγκλα. Πρέπει ν' ἀραιώνουμε καί λιγάκι!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μένει γιὰ ὥρα πολλὴ σιωπηλὸς καί συλλογισμένος. Τέλος τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του σκοτεινιάζουν. Τὸ πανώριό προσωπὸ του παίρνει ἄγρια ἔκφρασι καί πετιέται ὀρθός.

— Μείνε ἐσὺ ἐδῶ, λέει στο νάνο. Ἐγὼ θά πάω στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Θά μετρηθοῦμε κι' ὅποιοι σταθῇ πῶς δυνατὸς θά ζήσῃ... Σὰν φίλο καί σὰν ἀδελφὸ μὲ γνώρισε ὁ Ἄρ-

μως ἀκόμα νὰ τὸν συναντήσῃ. (Βλέπε λεπτομέρειες στὸ τεῦχος ἀρ. 1 «ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ»).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 10 «ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ».

χοντας της Ζούγκλας. Τώρα θά μὲ γνωρίση καὶ σὰν ἐχθρό!... Ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ πρέπει νὰ λειψῇ...

— Μακάρι κι' οἱ δυό, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο. Νὰ γίνω ἐγὼ Αὐτοκράτορας τῆς Ζουγκλίας. Πού εἰμαι καὶ Ἄντρακλας δυσθεόρατος! Ἀμέ;

Ὅμως ὁ Γκαοὺρ οὔτε τὸν ἀκούει κἄν. Σὰν μανιασμένο θηριὸ χύνεται τ'ώρα ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ του. Κατεβαίνει μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα τὰ τρομακτικὰ θράχια. Ὡσπου φτάνει κάτω καὶ παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι, τρέχει γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν..

Τὰ μάτια του πετᾶνε μαύρες ἀστραπές. Καὶ σφίγγοντας μὲ λύσσα τὶς τεράστιες γροθιές του, προχωρεῖ σὰν σίφουνας, ἀκράτητος κι' ἀποφασισμένος!...

Πολλὰ τοῦ ἔχει κάνει μέχρι σήμερα ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ὁ κόμπος ἔφτασε πιά στὸ χτένι. Καὶρός εἶναι νὰ λογαριαστοῦνε πιά. Νὰ μονομαχήσουνε σὰν τίμιοι καὶ γενναῖοι ἄντρες...

.....

Ὅμως ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας ἔχει στὸ δρόμο του κακὰ συναπαντήματα μὲ πεινασμένα θηριὰ κι' ἄγριους μαύρους ἰθαγενεῖς... Παλεύει μαζί τους καὶ καταφέρνει νὰ θῆγῃ — ὅπως πάντα — νικητής. Μὰ καθυστερεῖ πολλὰς ὥρες ὁ σὺνθεσις τὶς τραγιεῖς του περιπέτειες. Κι' ὅταν φτάνῃ ἀλαφιασμένος στὴ σπηλιά τοῦ Ταρ-

ζάν, τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἔχει ἀπλωθῇ παντοῦ...

Καὶ νά: Κυττάζοντας ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι βλέπει πὼς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς εἶναι φωτισμένο. Κάποιο ἀδύναμο φῶς καίει μέσα.

— Ἐδῶ εἶναι, ψιθυρίζει ὁ Γκαοὺρ. Καὶ μὲ μερικά ὑπεράνθρωπα πηδήματα φτάνει μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα.

— Ταρζάν, θροντοφωνάζει. Ἔμαθα πὼς ζητᾷς νὰ μὲ σκοτώσης. Ἔβγα λοιπὸν ἔξω νὰ χτυπηθοῦμε!

Ὅμως καμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει. Μόνο τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς σκοτεινιάζει. Τὸ λυχνάρι πού ἔκαιγε μέσα σθῆνει ἀπότομα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας οὐρλιάζει τώρα:

— Ἔβγα, δειλὲ Ταρζάν. Ἀδικα σθῆνεις τὸ φῶς. Ξέρω πὼς θρίσκεσαι μέσα... Τόσον καιρὸ ζητᾷς νὰ μὲ σπαράξης καὶ νὰ πετάξης τὸ κουφάρι μου στὰ ὄρνια! Γιατὶ δὲν θγαίνεις τώρα νὰ τὸ κάνης;

Ὅμως καὶ πάλι κανένας δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Ἀπόλυτη ἡσυχία θασιλεύει στὴ σπηλιά.

Ὁ Γκαοὺρ ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό του:

— Εἶσαι ἕνας ἄνδρος, μουγγρίζει μὲ λύσσα. Τρέμεις νὰ παρουσιαστῇς μπροστὰ μου!... Μὰ μὴ θαρρῇς πὼς θὰ σὲ λυπηθῶ καὶ θὰ φύγω!...

Καὶ σὰν μανιασμένο θηριὸ ὀρμάει μέσα στὴ σκοτεινὴ σπηλιά τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

ΤΟ «ΠΑΙΧΝΙΔΙ» ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

«Ο φύλαρχος Ἀλπὰς εἶναι ἕνας πλούσιος καὶ παντοδύναμος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ μεγάλο κι' ὁμορφο πέτρινο παλάτι. Ἐχει ὁμῶς σκληρὴ καρδιά θηριοῦ καὶ ψυχὴ κακούργου. Εἶναι ἀκόμα ἐγωϊστὴς καὶ φαντασμένος ἄνθρωπος, ποὺ πιστεύει πῶς εἶναι ἔξυπνος, δυνατὸς καὶ ἀφθαστος σὲ ὅλα του.

Ἡ ματιά του εἶναι παγερὴ σὰν τὴ ματιά τοῦ Χάρου καὶ στὶς φλέβες του, ἀντὶ γιὰ αἷμα, τρέχει φαρμάκι κόμπρας.

Στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ του ἔχει χτίσει ἕνα ψηλὸ θάβρο ἀπὸ κόκκινες πελεκημένες πέτρες. Πάνω σ' αὐτὸ θρίσκεται ἕνα μεγάλο ξύλινο σκαλισμένο κάθισμα. Ἐκεῖ ἀνεβάσει τὰ ἄμοιρα θύματά του. Τοὺς δένει χέρια καὶ πόδια καὶ μαζεύει τοὺς ὑπηκόους του γύρω... Ὑστερα τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη του ἕνα χρυσὸ φονικὸ σιλέττο καὶ φωνάζει κομπάζοντας:

— Θαυμάστε τώρα τὸν ὑπέροχο καὶ ἀφθαστον Ἀρχοντά σας. Μ' ἕνα μονάχα χτύπημα θὰ καρφώσω τὴν καρδιά αὐτοῦ τοῦ σκύλου!

Ἔτσι καὶ γίνεται. Τὸ σιλέττο τοῦ ἀπαίσιου φύλαρχου Ἀλπὰς, δὲν λαθεύει ποτέ! Μὲ τὴν πρώτη ποὺ τὸ πετάει πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὴν καρδιά τοῦ θύματος. Κι' ἐκεῖνο σφαδάζει καὶ ξεψυχάει, ἐνῶ οἱ συγκεντρωμένοι γύρω ἀραπάδες ἀλαλάζουν μ' ἐν-

θουσιασμό, πανηγυρίζοντας τὸ κατόρθωμα τοῦ φοβεροῦ Ἀφέντη τους!...

Κάποτε ἕνας καλὸς μάγος καὶ ἱερέας μιᾶς γειτονικῆς φυλῆς ποὺ ἔτυχε νὰ παρευρεθῇ σ' ἕνα τέτοιο τραγικὸ «παίχνιδι», ρώτησε τὸν Ἀλπὰς:

— Γιατί, φύλαρχε, σκότωσες αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; Τί κακὸ ἔκανε;

«Ο μαῦρος κακούργος ἀποκρίθηκε:

— Τίποτα! Κι' ἕνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν κάνει τὸ κακὸ στὴ ζωὴ του εἶναι δειλός, ἀνάνδρος καὶ ἀνάξιος νὰ ζῇ. Γι' αὐτὸ τὸν σκότωσα!...

.....

Ἡ Ἀλπέλα εἶναι ἡ μονάκριβη κόρη τοῦ Ἀλπὰς. Ἀπὸ ἐγωϊσμό ὁ πατέρας τῆς τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομά του.

Εἶναι μιὰ πανέμορφη μαύρη κοπέλλα μὲ ψυχὴ ἀγνὴ καὶ χρυσὴ καρδιά!... Ὑποχρεωμένη νὰ ζῇ κοντὰ στὸν κακούργο πατέρα τῆς νοιώθει ἀπέχθεια γι' αὐτόν καὶ φρίκη γιὰ τὰ ἐγκλήματατά του. Καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μαραζώνει, ὥσπου ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ πάη κι' αὐτὴ ν' ἀνταμώσῃ τὴν ἀγαπημένη τῆς μητέρα. Ἔτσι κι' ἐκεῖνη ἡ ἄμοιρη μαράζωνε καὶ χτίκιαζε κοντὰ στὸν ἀπαίσιο Ἀλπὰς, τὸν ἀντρα τῆς. «Ὡσπου κάποτε κι' ὁ σκληρὸς Χάρος ἀκόμα τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς σφάλισε τὰ μάτια. Γιὰ νὰ μὴ θλέπῃ οὔτε αὐτόν, οὔτε τὰ φοβερά ἐγκλήματατά του.

«Ο φύλαρχος Ἀλπὰς εἶναι ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Ταρζάν,

Σάν έγωϊστής καί φαντασμέ-
νος πού είναι, δέν μπορεί ν' ά-
νεχτή άλλον "Αρχοντα — κα-
λύτερον άπ' αυτόν — μέσα
στή Ζούγκλα.

'Αμέτρητες φορές έχει στή-
σει στόν "Αγγλο γίγαντα ένέ-
δρες καί παγίδες. Μά ποτέ
δέν κατάφερε νά τόν πιάσει, ή
νά τοῦ κάνη κακό! 'Αντίθετα,
αὐτός, πολλές φορές, κινδύνε-
ψε νά θρῆ τό θάνατο άπ' τ' ά-
τσαλένια μπράτσα τοῦ τρομε-
ροῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Η ΑΛΠΕΛΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

'Η καλή καί πανέμορφη μο-
ναχοκόρη τοῦ κακούργου 'Αλ-
πάς, θγαίνει συχνά άπ' τό
πλούσιο πέτρινο παλάτι τους
καί τριγουρίζει μονάχη καί με-
λαγχολική στήν άγρια μονα-
ξιά τῆς άπέραντης Ζούγκλας.
Ποτέ τῆς δέν λογάριασε τόν
κίνδυνο.

— Καί τά πιό άγρια κι' αϊ-
μοδόρα θεριά, συλλογιέται, εί-
ναι άκακα πουλάκια μπροστά
στόν πατέρα μου!...

Πιό πολύ φοβάται αὐτόν, ή
'Αλπέλα, παρά εκείνα.

"Ετσι ένα άπομεσήμερο, ή
δμορφη κοπέλλα, θγήκε γιά
τό συνηθισμένο τῆς περίπατο
στήν άγρια περιοχή. Αὐτή τῇ
φορά όμως ξεμάκρυνε πολύ
άπό τό παλάτι. Είχε άρχίσει
νά σουρουπώνη κι' άκόμα προ-
χωροῦσε...

— Δέν θαρείεσαι, μουρμου-
ρίζει, σέ μιὰ στιγμή. Καλύτε-
ρα νά με σπαράξη κανένα πει-
νασμένο θηρίο. Θά γλυτώσω

μιὰ γιά πάντα άπ' τόν πατέ-
ρα μου...

Καί νά: Τό κακό δέν άργεῖ
νά γίνη. Ξαφνικά δυό τρομερά
πράσινα φίδια, ως τρεῖς όλ-
γυές τό καθένα, παρουσιάζον-
ται μπροστά τῆς. Καί σέρνον-
ται γρήγορα γιά νά κουλου-
ριαστοῦν στά πόδια τῆς.

'Η 'Αλπάς θγαίνει ένα τρο-
μαγμένο ξεφωνητό καί γυρί-
ζοντας μπρός-πίσω τρέχει νά
σωθῇ... Μά καί τά φίδια άλ-
λάζουν άμέσως κατεύθυνσι καί
τήν κυνηγοῦν σφυρίζοντας ά-
παίσια!...

"Όμως ή κόρη τοῦ φύλαρ-
χου τρέχει πιό γρήγορα άπ'
αὐτά. Σέ λίγο θά ἔχη ξεμα-
κρύνει πολύ άπ' τόν κίνδυνο.

Μά άλλοιως τά λογαριάζει
κανείς καί άλλοιως τοῦ ἔρχον-
ται. 'Η 'Αλπέλα δέν έχει τρέ-
ξει οὔτε ἑκατό θήματα, όταν
ξαφνικά μιὰ μεγαλόσωμη τί-
γρι τῆς κόβει τό δρόμο. 'Ε-
νώ, σχεδόν ταυτόχρονα κάνει
ένα θανατερό άλμα καί χύνε-
ται πάνω τῆς.

'Η άμοιρη κοπέλλα προφταί-
νει νά κάνη κι' αὐτή μιὰ γρή-
γορη κίνησι πρὸς τό πλάι καί
ξεφεύγει άπ' τ' άγκάλιασμα
τοῦ πεινασμένου θηριοῦ.

"Όμως ή τίγρι ξαναγυρίζει
καί μαζεύεται τώρα στά πισι-
νά τῆς πόδια γιά νά ξαναπη-
δήσει πάνω τῆς. Σίγουρα αὐτή
τῇ φορά θά τήν κατασπαράξη.
Μά δέν προφταίνει!...

Στό μεταξύ ένα άπ' τά δυό
μεγάλα πράσινα φίδια, πού
τήν ἔχουν πιά πλησιάζει.
δαγκώνει τό πόδι τοῦ θηριοῦ.
Καί με άσύλληπτη γρηγορά-

δα κουλουριάζεται γύρω στο κορμί του. Κι' οί θανατερές κουλούρες του φιδιού σφίγγουν δυνατά... Καί τὰ κόκκαλα τῆς τίγρης τρίζουν ἀπαίσια. Καί μουγγρίζει πονεμένη καί σπαρακτικά!...

Ἡ Ἀλπέλα τὰ χάνει μπροστά σ' αὐτὴ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία. Κυττάζει τὸ φρικτὸ συμπλεγμα φιδιού καὶ θεριοῦ καὶ κρύος ἰδρωτὰς λούζει τὸ μαῦρο γυαλιστερό κορμί της.

Συνέρχεται ὅμως γρήγορα καὶ κάνει πάλι νὰ τρέξη γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ... Μὰ ξαφνικά νοιώθει τὰ πόδια της νὰ δένονται. Μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ θγαίνει ἀπ' τὰ στήθεια της καὶ σωριάζεται βαρειά κάτω.

Τὸ δεύτερο πράσινο φίδι εἶχε τυλιχτῇ στὰ δικά της πόδια!...

Ἡ κόρη τοῦ Ἀλπὰς ἔχει πάντα στὴ ζώνη της ἓνα μικρὸ χρυσὸ στιλέττο. Εἶναι διακοσμητικὸ ἐξάρτημα τοῦ ντυσίματός της. Καί, σχεδὸν ἀσυνείδητα, τὸ τραβάει. Τὸ σφίγγει μὲ λύσσα στὴν τρυφερὴ παλάμη της καὶ χτυπάει τὸ φίδι ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ.

Στὸ τρίτο χτύπημα ἡ λεπίδα τοῦ χρυσοῦ στιλέττου καρφώνεται θαθειά στὸ κρανίον τοῦ τρομεροῦ ἑρπετοῦ. Ἡ Ἀλπέλα νοιώθει ἀμέσως τὸ κρῦο ἀγκάλιασμα τοῦ ἀκόμα πιὸ δυνατοῦ. Θαρρεῖ πὼς τὰ κόκκαλά της θὰ σπάσουν.

Τὸ σφίξιμο ὅμως αὐτὸ δὲν κρατᾷ παρὰ μιὰ μονάχα στιγμή. Κι' ἀμέσως οἱ κουλούρες τοῦ φιδιού ἀρχίζουν νὰ χαλαρώνουν. Ὡσπου σιγά-σιγά ξε-

σφίγγονται ἐντελῶς. Καί τὸ ἀπαίσιον ἑρπετὸ ἀπομένει νεκρό.

Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα πετιέται ὀρθὴ καὶ τινάζεται μὲ θιάσι. Ἔτσι τὸ κορμί τοῦ ἄψυχου φιδιού πέφτει ἀπὸ πάνω της. Κι' ἐλεύθερη πιά κάνει γιὰ τρίτη φορὰ νὰ φύγῃ...

Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ στέκεται ἄτυχῃ: Ἡ πεινασμένη τίγρη πού στὸ μεταξὺ ἔχει καταφέρει νὰ σκοτώσῃ τὸ φίδι, ἑσπάζοντας τὸ κεφάλι τοῦ ἀνάμεσα στὶς τρομερὲς της μασσέλες, λεύθερη τώρα, χύνεται νὰ σπαράξῃ κι' αὐτήν.

Ἡ δυστυχισμένη κόρη δὲν προφταίνει πιά νὰ κάνῃ τίποτα. Κλείνει μονάχα μὲ φρίκη τὰ μάτια της κι' ἀφήνεται στὸ μοιραῖο!... Περιμένει νὰ νοιώσῃ τὰ δόντια τοῦ πεινασμένου θεριοῦ στὸ λαιμὸ της...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή φοβερὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ:

— Ἀόοοο! Ἀαααόοοοο!...

Ταυτόχρονα ἓνα πνιγμένο μουγγρητὸ τῆς τίγρης ἀκούγεται. Κι' ἀμέσως: ὁ σαρματὰς δὺὸ θεριῶν πού παλεύουν.

Ἡ Ἀλπέλα ἀνοίγει ἀθέλα τὰ μάτια της. Κι' ἀντικρύζει ἓναν πανώριο ξανθὸ γιγαντώσωμο ἄντρα. Τὸν βλέπει νὰ σφίγγῃ μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὸ λαιμὸ τοῦ μανιασμένου θεριοῦ. Ἐνῶ ἐκεῖνο παλεύοντας ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ σωθῇ, σχίζει μὲ νύχια καὶ δόντια τίς λευκὲς σάρκες τοῦ ἀντιπάλου του.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλα ἔχουν τελειώσει. Ὁ ξανθὸς γίγαντας ἔχει πνίξει τὴν τίγρη καὶ

Τὰ τεράστια πράσινα φίδια κυνηγοῦν τὴν Ἀλπέλα, Ξαφνικὰ ὅμως παρουσιάζεται μπροστά της μιὰ πεινασμένη τίγρι.

τὸ βαρὺ κορμί της σωριάζεται κάτω ἀκίνητο. Ἡ ὁμορφὴ Ἀλπέλα ἔχει σωθῆ ἀπὸ θέβαιο τραγικὸ θάνατο!

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΑΛΠΑΣ

Ἡ μοναχοκόρη τοῦ φύλαρχου κυττάζει μὲ δέος κι' εὐγνωμοσύνη τὸν ἀναπάντεχο σωτήρα της.

— Σ' εὐχαριστῶ, ψιθυρίζει. Σ' ἐσένα χρωστῶ τὴ ζωὴ μου... Μὲ λένε Ἀλπέλα... Εἶμαι κόρη τοῦ Ἀλπάς... Σὺ ποῖος εἶσαι;

Τὰ μάτια τοῦ γιγαντώσωμου λευκοῦ ἄντρα σκοτεινιάζουν. Ὅμως τῆς ἀποκρίνεται:

— Μὲ λένε Ταρζάν... Περ-

νοῦσα τυχαῖα κι' ἄκουσα τὶς φωνές σου... Εἶχα ὑποχρέωσι νὰ σέ βοηθήσω...

Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα χαμογελάει:

— Ὁ Ταρζάν εἶσαι λοιπὸν ; Ὁ Ταρζάν, πὺ τόσο μισεῖ κι' ἐχθρεύεται ὁ πατέρας μου; ! Ἀλλοῖμονό μου, ἂν μάθῃ πὺς μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ αὐ! Γιὰ νὰ μὴ σοῦ χρωστάτῃ ὑποχρέωσι, θὰ μέ... σκοτώσῃ!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάθεται τῶρα χλωμὸς κι' ἐξαντλημένος στὸν κορμὸ κάποιου πεσμένου δέντρου. Ἡ Ἀλπέλα περιποιεῖται ὅσο μπορεῖ καλύτερα τὶς πληγές τοῦ κορμιοῦ τοῦ ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ θηριοῦ. Μὲ τὰ

θαυματουργά βοτάνια που μαζεύει από γύρω και θάζει πάνω σ' αυτές, το αίμα σταματάει. Κι' ο Ταρζάν γρήγορα συνέρχεται και ξαναβρίσκει τις δυνάμεις του.

Η καλή κι' όμορφη κόρη κάθεται τώρα πλάι του στον πεσμένο κορμό για να ξαποστάσει κι' αυτή. Κι' οι δυο νέοι βρίσκουν ευχαρίστησι να κυττάζονται και να κουβεντιά-ζονται.

Η 'Αλπέλα θαυμάζει το άθλητικό παράστημα του λευκού. Και τα μάτια του Ταρζάν έχουν θαμπώσει απ' την όμορφιά και τη χάρι της!...

"Ετσι οι ώρες περνούν κι' η νύχτα φεύγει χωρίς να τ' καταλάβουν. Έχει αρχίσει πια να ξημερώνει όταν η νέα μπουρμυρίζει με θλίψη:

— Είναι πια ώρα να χωρίσουμε, Ταρζάν... Πρέπει να γυρίσω στο παλάτι πριν ξυπνήση ο πατέρας μου...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας την κυττάζει παράξενα στά μάτια:

— 'Αλπέλα, τη ρωτάει. Θέλεις να γίνης συντρόφισσά μου; Θέλεις να ζήσουμε για πάντα μαζί;

Η όμορφη κοπέλλα χαμηλώνει τα μάτια της. Και χωρίς ν' αποκριθῇ, γυρίζει άργα να φύγη.

Δέν προφταίνει όμως. Βαρύ ανθρώπινο ποδοβολητό ακούγεται ξαφνικά να πλησιάζη προς τ' μέρος του... Και σέ λίγες στιγμές τρεις γιγαντώσμοι κι' άγριοι άραπάδες παρουσιάζονται.

— 'Αφέντισσα, φωνάζουν χαρούμενοι μόλις αντικρύζουν την 'Αλπέλα. Όλη τη νύχτα γυρίζουμε στη Ζούγκλα ψάχνοντας να σε βρούμε... Ο φύλαρχος δέν έκλεισε μάτι. Έχει τρελλαθῇ απ' τη στεναχώρια κι' άφρίζει απ' τ' θυμό του! "Αν δέν σε βρίσκαμε, θά μάς έκοβε τ' κεφάλια...

Και λέγοντας αυτά τ' λόγια, κάνουν ν' άρπάξουν τη νέα.

Όμως ο Ταρζάν μπαίνει ανάμεσά τους:

— Κάτω τ' χέρια σας, τούς λέει διατακτικά. Η 'Αλπέλα δέν φταίει. Έγώ την κράτησα έδω όλόκληρη τη νύχτα. Είχα πολλές πληγές στο κορμί μου. Έπρεπε να τις περιποιηθῇ. Να τις γιατρέψῃ!.. Πηγαίνει λοιπόν να πῆτε στον 'Αλπάς τόν άφέντη σας, πώς αγαπῶ την κόρη του!... Πώς μ' αγαπάει κι' έκείνη!... Και πώς αν θέλη είμαι έτοιμος να την κάνω παντοτεινή συντρόφισσα της ζωής μου!...

Μά οι τρεις φοβεροί μαυρί θυμώνουν με τ' λόγια του και τραβάνε τ' μεγάλα φονικά μαχαίρια τους. Πριν όμως χυθούν επάνω του να τόν κοιματιάσουν, ο πιο μεγαλόσωμος απ' αυτούς τόν σπρώχνει θάναυσα:

— Φύγε σκύλε Ταρζάν!... Τρέξε γρήγορα να κρυφῇς στη σπηλιά σου... Ο 'Αφέντης μας ποτέ δέν θά δώση τη μοναχοκόρη του σ' έσένα!...

Κι' οι τρεις μαζί όρμάνε να τόν σπαράξουν.

— Σταθῆτε, τούς κάνει ήρε-

μα ο Ταρζάν. Θέλω πρώτα κάτι να σάς πω...

Οι άραπάδες σταματούν για μια στιγμή. Τον άκουνε ανυπόμονα σφίγγοντας τὰ μαχαίρια τους.

— Πάρ'τε την Άλπέλα, τούς λέει και γυρίστε στο παλάτι του πατέρα της... Γιατί να χτυπηθήτε μαζί μου; Γιατί να χάσετε τὰ νειάτα σας; Γιατί να πεθάνετε χωρίς λόγο;

Οι τρεις μαύροι άκούνε τὰ λόγια του και φουντώνουν σαν φωτιές που τούς ρίχνουν λάδι.

— Μή μās κοκορεύεσαι, του λένε. Δεν είσαι ο Γκαούρ για να σέ φοβηθούμε!...

Και χύνονται άκρότητοι πια να τον κατάσπαράξουν.

— Μήνηη! ξεφωνίζει με άπόγνωσι η Άλπέλα. "Ο Ταρζάν είναι σωτήρας μου! Σ' αυτόν χρωστάω τη ζωή μου!..

Μά ποιός την άκούει!...

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας έχει τραθήξει κιόλας τὸ μυχάρι του. Και μιὰ τρομακτική γιγαντομαχία άρχίζει!...

"Ενας ο Ταρζάν, τρείς έκείναι. "Ανισος άγώνας που φέρνει γρήγορα τὸ λευκό γίγαντα. σέ πολλή δύσκολη θέσι. Κεταλαβαίνει πως με τὸ θόρος και τὴ δύναμή του μονάχα δέν θά μπορέση νά νικήση. Χρειάζεται κι' έξυπνάδα και πνυηριά!

"Ετσι, άρχίζει ξαφνικά νά υποχωρῇ άργά, χωρίς και νά

Ατρόμητος ο Ταρζάν παλεύει και χτυπιέται. πάνω στα κλαδιά, του δέντρου, με τούς τρεις γιγαντόσωμους άραπάδες.

πάψη τὰ χτυπιέται μὲ τοὺς μανιασμένους ἀντιπάλους του. Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή καταφέρνει νὰ τοὺς ξεφύγῃ καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ στέλτος πάνω σ' ἓνα δέντρο.

Τὸ ἴδιο κάνουν, φυσικά, κι' οἱ τρεῖς ἀραπάδες. Σκαρφαλώνουν κι' αὐτοὶ κυνηγώντας τὸν Ταρζάν ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί... Δὲν μποροῦν ὅμως νὰ τὸν φτάσουν. Κι' ὁ Ταρζάν, σκαρφαλώνοντας ὄλο καὶ ψηλότερα, τοὺς παρασύρει στὰ ἐπάνω κλαδιά τῆς θεόρατης κορφῆς. Καὶ τότε θάζει σ' ἐνέργεια τὸ πονηρὸ σκεδιδί του: Μὲ μιὰ δυνατὴ κι' ἀπότομη κλωτσιὰ γκρεμίζει κάτω τὸν ἓνα μαῦρο Ὑστερα τὸν ἄλλον. Καὶ τέλος πάει νὰ κἀνῃ τὸ ἴδιο καὶ στὸν τρίτον. Μὰ αὐτός, καθώς πέφτει, προφταίνει κι' ἀρπάζει γερὰ τὸ πόδι τοῦ Ἰαρκζόν. Ἔτσι τὸν τραβάει μαζί του καὶ γκρεμοτσακίζονται κι' οἱ δυὸ πρὸς τὰ κάτω.

Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πρὶν φθάσουν στὸ ξεινὸς ἀρπάζεται ἀπὸ κάποιο χοντρὸ κλαδί τοῦ δέντρου καὶ σταματᾷ ἀπότομα τὴν πτώσι του. Ἔτσι ὁ ἀράπησ πού κρατᾷ τὸ πόδι του ξεφεύγει καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω στὸ σκληρὸ χῶμα...

Μὰ τὸ ἀπότομο αὐτὸ σταμάτημα τοῦ Ταρζάν πάνω στὰ κλαδιά, εἶχε ἓνα ἄσχημο ἐπακόλουθο. Μὲ τὸ θάρος τοῦ μαύρου πού κρεμόταν, τὸ πόδι του στραμπουλήθηκε. Τὰ κόκκαλα θγήκαν ἀπ' τὴ θέσι τους

καὶ δυνατὸς πόνος ἀρχισε νὰ τὸν βασανίζῃ...

Ἔτσι καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ δέντρο. Ἡ Ἀλπέλα τὸν προσμένει μὲ ἀγωνία:

— Σκοτώθηκαν κι' οἱ τρεῖς μαῦροι, τοῦ λέει μὲ ἱκανοποίησι. Τρέξε τώρα νὰ φύγουμε, Ταρζάν, πρὶν φτάσουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ πατέρα μου. Ὅσο γι' αὐτὸ πού μὲ ρώτησες, ἡ ἀπάντησί μου εἶναι «ναί».

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ταρζάν σωριάζεται κάτω. Τοῦ εἶναι ἀδύνατον ὄχι νὰ τρέξῃ — ὅπως τοῦ λέει ἡ νέα — μα οὔτε καὶ νὰ σταθῇ ὀρθός.

Ἡ Ἀλπέλα τώρα μονάχα καταλαβαίνει πῶς ἔχει στραμπουληχτῇ τὸ πόδι του. Καὶ σκύβει νὰ τοῦ προσφέρῃ τὶς πρῶτες βοήθειες. Μὰ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἐμποδίζει.

— Γύρισε στὸ παλάτι τοῦ πτερά σου, τῆς λέει πονεμένα. Ἐγὼ δὲν μπορῶ πιά νὰ περπατήσω.

Τὰ μάτια τῆς ὁμορφῆς, κοπέλλας βουρκώνουν:

— Ὅχι, Ταρζάν, ψιθυρίζει. Θὰ μεῖνῳ ἐδῶ κοντά σου κι' ἐγώ!...

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της κι' ἀλλάζει ἀπότομα γνώμη:

— Ὅχι, τοῦ ξαναλέει. Θὰ φύγω... Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως...

Καὶ τρέχοντας ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, χάνεται πίσω

ἀπ' τὴν πυκνὴ θλάσθησι τῆς
ἀγρίας περιοχῆς.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ ρί-
ξουμε μιὰ ματιά καὶ στὸν
Γκαοῦρ.

Ὅπως θυμόσαστε, τὸν ἀφή-
σαμε τῇ στιγμῇ ποὺ χύθηκε
μανιασμένος μέσα στὴ σκοτει-
νὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν γιὰ νὰ
τὸν κατασπαράξῃ.

Τὶ περίεργο ὅμως!... Κανέ-
νας ἀνθρώπος δὲν θρίσκειται
μέσα ἐκεῖ. Ἡ σπηλιά εἶναι ἄ-
δεια!...

— Ταρζάααν! φωνάζει ὁ
γρια ὁ γιγαντόσωμος Ἑλλη-
νας. Ἔλα λοιπὸν νὰ μετρη-
θοῦμε... Γιατὶ κρύβεσαι, δειλέ;
Καμμιὰ ὅμως ἀπόκρισι δὲν
παίρνει κι' ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ
στὸ σκοτάδι, ἀπλώνοντας ἐδῶ
κι' ἐκεῖ τὰ χέρια του.

— Κι' ὅμως, συλλογιέται μὲ
ἀπορία. Πρὶν λίγες στιγμὲς εἶ-
δα μὲ τὰ μάτια μου τὴ σπηλιά
φωτισμένη. Καὶ τὸ φῶς ἔσθη-
σε ἀμέσως μόλις ἀκούστηκε ἡ
φωνή μου! Κάποιος θέβαια θὰ
ἔπρεπε νὰ ἦταν μέσα γιὰ νὰ
τὸ σῇσῃ... Ἀλλὰ ποῖος;

Τὰ μάτια τοῦ Γκαοῦρ ἔχουν
ἀρχίσει, σιγά-σιγά, νὰ συνη-
θίζουν στὸ σκοτάδι. Καὶ σὲ
μὴ γωνιά τῆς σπηλιάς ἔρχω-
ρίζει ἕνα σῆστο πῆλινο λυ-
χνάρι.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πιά-
νει μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ φυτί-
λι του: Εἶναι ξεστὸ ἀκόμα.
Ἄρα, αὐτὸ τὸ λυχνάρι ἦταν
ἀναμμένο κι' ἔσθησε...

Ὁ Γκαοῦρ θγαίνει τώρα ἀπ'
τὴ σπηλιά. Καὶ τρίζοντας τὰ
δόντια του παίρνει τὸ δρόμο
τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ θεόρατο
πέτρινο θουνό του... Ἐχει πι-
στέψει πῶς ὁ Ταρζάν κατάφε-
ρε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴ σκοτεινὴ
σπηλιά τῇ στιγμῇ ποὺ ἐκεῖνος
ἔψαχνε στὸ θάβος τῆς. Δύσκο-
λο θέβαια αὐτό, μὰ πῶς ἄλ-
λοιῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστή-
ριο;

Στὸ ἀτέλειωτο μονοπάτι
τοῦ προχωρεῖ μουρμουρίζει μὲ
ἀγριο θυμό:

— Ἄν τὸν θρῶ μπροστά
μου, θὰ τὸν σπαράξω πρὶν προ-
φτάσῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ ἔλεος!

.....

Ἐχει πιά ξημερώσει καλὰ.
Καὶ νά: Καθὼς προχωρεῖ ἀ-
κούει ξαφνικά πρὸς τὰ δεξιὰ
του πονεμένα βογγητὰ ἀνῆ-
μπορου ἀνθρώπου...

Ἀλλάζει ἀμέσως κατεύθυ-
σι καὶ ταχύνοντας τὸ βῆμα
του πλησιάζει ἐκεῖ. Σταματᾷ
ὅμως ἀπότομα, κρύβεται πί-
σω ἀπ' ἕνα θάμνο καὶ τὰ μά-
τια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπ'
τὴν κατάπληξι!

Μπροστά του ἔχει ἀντικρύ-
σει τὸν Ταρζάν! Τὸν Ἀρχον-
τα τῆς Ζούγκλας!.. Τὸν ἄν-
θρωπο ποὺ ζητοῦσε νὰ θρῇ
καὶ νὰ κατασπαράξῃ.

Τὸν βλέπει ξαπλωμένον κά-
τω ἀπ' ἕνα γιγαντιαῖο δέντρο
νὰ κρατᾷ τὸ γόνάτο του καὶ
νὰ βογγᾷ ἀπὸ ἀβάσταχτους
πόνους!...

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμῇ μέσα,
ὁ θυμὸς, τὸ μῖσος, ἡ λύσσα κι'
ἡ μανία τοῦ Γκαοῦρ, χάνον-

ται. Μιά άπεριόριστη συμπό-
νια και άγάπη πλημμυρίζει τη
μεγάλη καρδιά του υπέροχου
Έλληνα!...

Πρίν λίγες στιγμές άναζη-
τούσε σάν Χάρος τόν Ταρ-
ζάν. Τώρα λαχταράει νά τόν
βοηθήση, νά τόν σώση άπ' τη
δύσκολη θέσι πού βρίσκεται!...

Ή κακία δέν φώλιασε ποτέ
στην ψυχή του εύγενικού αυ-
τού παλικαριού!...

Μά πώς νά τόν σώση; 'Ο
"Αρχοντας της Ζούγκλας θά
τόν δῇ. Θά τόν θρίση! Θά τόν
διώξη! Θά προτιμήση νά πεθά-
νη παρά νά δεχτή τη βοήθεια
του άσπονδου έχθρου του, ό-
πως νομίζει τόν Γκαούρ.

Νά όμως πού ξαφνικά άργά
και σερμένα θήματα φτάνουν
στ' αυτιά του μελαψού γίγαν-
τα. Καί γυρίζοντας παραξενε-
μένους βλέπει μιιά τερατόμορ-
φη γρηά νά πλησιάζη. Τήν
αναγνωρίζει άμέσως. Είναι ή
καλή μάγισσα και γιάτρισσα
της Ζούγκλας: Ή γρηά Χούλ-
χα.

Ή Γκαούρ παρατάει τό θά-
μνο πού έχει κρυφτή και τρέ-
χει κοντά της χαρούμενος:

— Πού πηγαίνεις, καλή μου
γερόντισσα; τή ρωτάει.

— Στόν Ταρζάν, παιδί μου,
του άποκρίνεται εκείνη. Θαρ-
ρώ πώς κάπου έδω κοντά θά
βρίσκεται!... "Έχει «βγάλει» τό
πόδι του, ό καύμένος. Πάω
νά του τό γιατρέψω.

— Καί πώς τά ξέρεις έσύ
όλ' αυτά; τήν ξαναρωτάει ό
γίγαντας.

— Πρίν λίγο ήρθε στη ση-
λιά μου μιιά πανέμορφη κο-

πέλλα. Ή κόρη του κακού φύ-
λαρχου Άλπάς. Άλπέλα μου
είπε πώς τη λένε... Αυτή με
παρακάλεσε νά ρθώ. Αυτή μου
είπε και τó μέρος πού θά τόν
βρώ... Έγώ είμαι γρηά πιά
και δέν μπορώ νά περπατάω.
Όμως λυπήθηκα και της έκα-
να τó χατήρι. Γιατί άγαπώ τόν
Ταρζάν σάν παιδί μου!... Τό
ίδιο όπως άγαπώ κι' έσένα,
καλό μου παλικάρι!

ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Ή Γκαούρ σκύβει και της
φιλάει με εύγνωμοσύνη τά κοκ
καλιάρικα χέρια. Σά νάρθε νά
σώση αυτόν τόν ίδιον. Καί τήν
παρακαλεί, ένώ τά μεγάλα
μαύρα μάτια του θουρκώ-
νουν:

— Πήγαινε, καλή μου Γε-
ρόντισσα. Πήγαινε γρήγορα
νά φτιάξης τó πόδι του «άδελ-
φού» μου. Μονάχα έσύ ξέρεις
πόσο τόν άγαπώ. Γιατί έσύ
άδειασες κάποτε τó αίμα μου
στις φλέβες του!

Καί συνεχίζει χαϊδεύοντας
τά κάτασπρα γεροντικά μαλ-
λιά της:

— Κι' άμα γιατρέψης τó
πόδι του, δώστου με τρόπο νά
πιή τó βοτάνι πού φέρνει θα-
ρύ ύπνο... Θέλω νά κοιμηθῇ
πολλές ώρες. Νά μη νοιώθῃ
τίποτα... Καί πρόσεξε, καλή
μου Χούλχα νά μη μάθῃ πως
κι' έγώ βρίσκομαι έδω κοντά
του... "Αν σου φύγῃ καμμιιά
λέξι θά κάνῃς άθελά σου με-
γάλο κακό!...

— Καλά, παλικάρι μου,
μουρμουρίζει ή Μάγισσα. Θά

γίνουν όλα όπως τὰ θέλεις.

“Υστερα παρατάει τὸν Γκαούρ, ποὺ ξανακρύβεται γρήγορα στὸ θάμνο, καὶ προχωρῶντας φτάνει στὸν ἀνήμπορο Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Μὲ στέλνει ἡ Ἀλπέλα, τοῦ λέει. Μὴ στεναχωριέσαι, παιδί μου. Σὲ λίγο τὸ πόδι σου θὰ εἶναι ἐντελῶς καλὰ... Θὰ μπορέσης νὰ σηκωθῆς, νὰ περπατήσης, νὰ φύγης...

Καὶ γονατίζοντας ἀρχίζει νὰ τοῦ κἀνὴ τὰ μαγικά καὶ τὰ γιατροσόφια τῆς...

Καὶ νά: Ὅπως τὸ εἶπε, ἔτσι καὶ γίνεται: Γρήγορα ὁ Ταρζάν νοιώθει τοὺς ἀβάσταχτους πόνους νὰ λιγοστεύουν, ὥσπου σιγά-σιγά νὰ σταματοῦν ἐντελῶς... Τέλος, κἀνοντας μιὰ προσπάθεια, πετιέται ὀρθός! Καὶ νοιώθει τὸ πόδι του πὺ γερὸ ἀπὸ κάθε ἀλλή φορά. Αἰσθάνεται τὸ κοῦράγιο καὶ νὰ τρέξη ἀκόμα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Χούχλα, λέει στὴ μάγισσα. Ἄν χρειαστῆς τίποτα, ἔλα στὴ σπηλιά μου... Ὅποια χάρι κι' ἂν μοῦ ζητήσης θὰ στὴν κάνω!...

Καὶ ξεκινάει γιὰ νὰ φύγῃ...

Ὅμως ἡ παντοδύναμη Μάγισσα τὸν πιάνει ἀπ' τὸ μπράτσο :

— Στάσου, παλικάρι μου!.. Πρὶν φύγης μάσσησε κι' αὐτὸ τὸ βοτάνι. Θὰ σοῦ κάνει καλὸ!

Ὁ Ταρζάν ἀρνιέται:

— Δὲν χρειάζεται, καλὴ μου γερόντισσα. Ἀφοῦ δὲν νοιώθω πιά κανέναν πόνο...

— Τὸ ξέρω, τοῦ ἀποκρίνεται. Μὰ οἱ πόνοι σὲ λίγο θὰ σοῦ ξαναρχίσουνε. Χωρὶς αὐτὸ τὸ

βοτάνι, τὸ πόδι σου δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ καλὰ. Γιὰ νὰ στὸ λέω ἐγώ, παλικάρι μου, κάτι θὰ ξέρω...

Χωρὶς διάθεσι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει τὰ ξερά φύλλα ἀπ' τὰ χέρια τῆς, τὰ θάζει μὲ δυσφορία στὸ στόμα του κι' ἀρχίζει νὰ τὰ μασσᾷ ἀνόρεχτα.

— Γλυκὸ εἶναι τὸ βοτάνι σου, τῆς λέει.

— Γλυκὸ σὰν τὸν... ὕπνο, τοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ νά: Δὲν περνᾷνε λίγες στιγμὲς κι' ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νὰ χασμουριέται... Τρίβει τὰ μάτια του... Τὰ βλέφαρά του γίνονται βαρεῖα καὶ τὰ γόνατά του λυγίζουν. Ὡσπου τέλος σωριάζεται κάτω καὶ πέφτει σὲ βαθὺ λήθαργο...

Ἡ Χούχλα γνέφει στὸν κρυμμένο Γκαούρ. Κι' αὐτὸς πετιέται ἀμέσως ὀρθός καὶ μὲ μερικὰ πηδήματα φτάνει χαρούμενος κοντὰ τῆς.

— Σ' εὐχαριστῶ κι' ἐγώ, τῆς λέει. Καὶ ἀρπάζοντας σὰν πούπουλο τὸν γιγαντώσωμο ναρκωμένο Ταρζάν στὰ μπράτσα του, ξεκινάει:

— Γύρισε τώρα κι' ἐσὺ στὴ σπηλιά σου, τῆς λέει. Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ στείλω τὸν Ποκοπικο νὰ σοῦ φέρῃ γλυκόχυμους καρπούς...

..

Εἶναι σούρουπο πιά ὅταν ὁ Γκαούρ φτάνει στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ξαφνικά, ἔναν παράξενο θόρυβο ἀκούει κοντὰ στὸ ἀντικείμενό τῆς. Καὶ τὸ μάτι του παίρ

νει φευγαλέα μια μαύρη σκιά που γλυστράει γρήγορα μέσα.

— Τι νάν' αυτό; συλλογιέται με άπορία.

Προχωρεί όμως ψύχραιμος και φέρνει τον κοιμισμένο Ταρζάν μέσα στη σπηλιά. Τον ξαπλώνει στα στρωσίδια του και ξαναρχίζει να ψάχνει... Μά τίποτα πάλι δεν βρίσκει.

— Παράξενα πράγματα γίνονται' έδω, μουρμουρίζει σατισμένος. Και φωνάζει άγρια:

— "Αν έδω μέσα στη σπηλιά βρίσκεται κάποιος κρυμμένος και με είδε, να μη πή τίποτα στον Ταρζάν. "Αν μάθω πώς είπε, θα τον κομματιάσω με τὰ χέρια μου και θα τον πετάξω στα πεινασμένα όρνια!...

Και λέγοντας αυτά τὰ λόγια θγαίνει απ' τη σπηλιά και παίρνει άργά τὸ μονοπάτι για τὸ ψηλὸ θουνὸ με τὰ τρομακτικὰ βράχια...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΥΓΚΙΝΕΙΤΑΙ

"Ας πεταχτούμε τώρα με τὰ φτερά της φαντασίας μας στο παλάτι τοῦ κακούργου φύλαρχου Άλπας...

Και νά: Ἡ πανώρια κόρη του Άλπέλα φτάνει αλαφιασμένη εκεί. Βρίσκει τὸ παλάτι άνάστατο και τὸν πατέρα της ν' άφρίζη απ' τὸ κακό του!

— Τιποτένια! της φωνάζει. Ποῦ ήσουν; Ποῦ γύριζες ὁλόκληρη τὴ νύχτα;

Ἡ Άλπέλα τὸν ἀντιμετωπίζει αὐτὴ τὴ φορά με θάρρος.

— Δὲν εἶμαι τιποτένια, τοῦ ἀποκρίνεται. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ σοῦ πῶ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια: Εἶχα βγῆ ἀπὸ νωρὶς περίπατο καὶ τυχαῖα συναντήθηκα με τὸν Ταρζάν!...

— Μὲ τὸν Ταρζάν! κάνει ὁ φύλαρχος εὐά νὰ δέχτηκε κεραυνὸ πρὸ κεφάλι.

—Ναί... Μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ ἀπὸ δυὸ φίδια καὶ μιὰ τίγρι πού μοῦ εἶχαν ἐπιτεθῆ καὶ θὰ μὲ σπάραζαν...

Καὶ συνεχίζει:

— "Υστερα καθίσαμε σ' ἕναν κορμὸ πεσμένου δέντρου κι' ὄρχισαμε νὰ κουβεντιάσουμε σὰν καλοὶ φίλοι. "Ἔτσι πέρασε ὁλόκληρη ἡ νύχτα χωρὶς νὰ τὸ νοιώσουμε... Μὰ τὸ πρωὶ μᾶς ἔβηκαν τρεῖς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους σου κι' ἤθελαν νὰ σκοτώσουν τὸν Ταρζάν. Ἐκεῖνος ὅμως μπόρεσε νὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς τρεῖς. Μὰ «ἔβγαλε» τὸ πόδι του κι' ἦταν ἀδύνατο πιά νὰ περπατήσῃ... Ἔτρεξα τότε στὴ σπηλιά τῆς Μάγισσας Χούλχας καὶ τὴν ἔστειλα νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τὸν γιατρέψῃ. "Υστερα γύρισα ἔδω γιὰ νὰ σοῦ πῶ πῶς...

— Τί; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Άλπας.

— Πρὶν ἢ καρδιά μου ἔμεινε κοντὰ στὸν Ταρζάν. Πῶς τὸν ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ γίνω παντοτεινὴ συντρόφισσά του...

Ὁ κακὸς φύλαρχος ἔχει μαρμαρώσει καὶ τὴν κυττάζει χαμένα. Γιὰ λίγες στιγμὲς δὲν κουνάει οὔτε τίς κόρες τῶν ματιῶν του...

Ὅμως ξαφνικὰ τὸ σκοτεινὸ

θλέμμα του φωτίζεται παρά-
ξένα.

— "Άκουσε, κόρη μου, της
λέει. 'Ο Ταρζάν, όπως ξέρεις,
είναι άσπονδος έχθρός μου...
Πάντοτε ζητούσα νά τον έξον-
τώσω... Μά τώρα πού μου λές
πώς τον αγαπάς, τὸ πράγμα
ἀλλάζει... 'Αφού θά παντρευ-
τήτε καί θά γίνη παιδί μου,
εἶμαι ὑποχρεωμένος νά ξεχά-
σω τὸ μῖσος καί τὴν ἔχθρα
μου. Θά τὸν ἀγαπῶ ὅπως ἀ-
γαπῶ καί σένα!... Θά στείλω
λοιπὸν αὖριο ἀνθρώπους μου
στὴ σπηλιά του νά τοῦ ποῦν
τὸ εὐχάριστο μαντάτο: Πὼς ὁ
φύλαρχος 'Αλπάς δέχεται μὲ
χαρὰ νά τὸν κάνη γαμπρό του.

'Η 'Αλπέλα γονατίζει καί
τοῦ φιλάει τὰ χέρια:

— Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα
μου! Ποτέ δὲν θά μπορούσα
νά φανταστῶ πὼς εἶσαι τόσο
καλός!...

.....

Καί τὴν ἄλλη μέρα, πρωί-
πρωί, ὁ φύλαρχος φωνάζει ἔ-
ναν ἔμπιστο σωματοφύλακά
του:

— Πήγαινε στὴ σπηλιά τοῦ
Ταρζάν, τοῦ λέει. Θά τοῦ πῆς
πὼς τὸν προσμένω στὸ παλά-
τι. 'Η μοναχοκόρη μου τὸν ἀ-
γαπάει καί πῆρα τὴν ἀπόφαισι
νά τοὺς παντρεύσω... Τὸ παλιό
μας μῖσος κι' οἱ ἔχθρητες θά
σθῆσουν. 'Απὸ δῶ καί πέρα θά
εἶναι ὁ ἀγαπημένος γιός μου!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ

"Ας γυρίσουμε πάλι στὸν

Γκαούρ. Τὸν εἶχαμε δὴ νά με-
ταφέρῃ καί ν' ἀφήνῃ τὸν ναρ-
κωμένο Ταρζάν στὴ σπηλιά
του. "Υστερα νά παίρνῃ τὸ μο-
νοπάτι γιὰ νά γυρίσῃ στὸ πέ-
τρινο θουνό...

'Εμεῖς ὁμῶς ἄς ἀφήσουμε
τὸν 'Ελληνα γίγαντα ν' ἀπο-
μακρύνεται κι' ἄς ξαναμπού-
με μὲ τὴ φαντασία μας στὸ ἐ-
σωτερικὸ τῆς σπηλιάς τοῦ
"Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καί νά: Μόλις φεύγει ὁ
Γκαούρ, παράξενος θόρυβος ἀ-
κούγεται ἀπ' τὸ θάθος. Σχε-
δὸν ἀμέσως ξετρυπώνει μὲ δυ-
σκολία, ἀπὸ κάποια στενὴ
κρυψώνα, μιὰ μαύρη σκιά.

Πλησιάζει τὸν Ταρζάν κι' ἀ-
φουγγράζεται τὴν καρδιά του.
'Αμέσως παίρνει ἓνα φλασκί
γεμάτο κρύο νερὸ καί τ' ὑ-
δειάζει στὸ πρόσωπό του.

'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
συνέρχεται ξαφνιασμένος, ἀ-
νοίγει τὰ μάτια του καί κυτ-
τάζει γύρω χαμένα.

Τέλος ἀντικρῦζει πλάι τοῦ
μιὰ μικρὴ μαύρη πυγμαία.
Θάναι δὲν θάναι δεξιάξῃ χρό-
νων καί ψηλὴ ὡς ἓνα μέτρο.
Εἶναι ἄσχημη, χοντρή καί ἡ
ἐμφάνισι τῆς γενικά ἀφάντα-
στα κωμικῇ. Στὸ σουλούπι
τῆς μοιάζει μὲ κουμπάρá. Τὰ
μαλλιά στὴν κορφή τοῦ κεφα-
λιοῦ τῆς σχηματίζουν ἓνα κω-
μικοτραγικὸ μεγάλο τσουλού-
φι, δεμένο μὲ χορτόχοινο.

— Ποιὰ εἶσ' ἐσύ; τὴ ρωτάει
ὁ Ταρζάν.

'Εκείνη χαμογελάει καί τὸ
τεράστιο στόμα τῆς φτάνει ὡς
τ' αὐτιά:

— Εἶμαι ἡ Χουχού, τ' ἀπο-

— Είμαι ἡ Χουχού. τοῦ λέει μελιστάλακτα. Τὸ μαῦρο τρι-
κντάφυλλο τῆς Ζούγκλας !

κρίνεται μελιστάλακτα. Τὸ παρατσούκλι μου εἶναι «Χούρα λέλι φού νταζά», πού θά πῇ «Μαῦρο τριαντάφυλλο τῆς Ζούγκλας», λόγω τῆς τσαχπι-
νιάς καί τῆς ωραιότητος μου ! Καθότι ὄχι νά τὸ παινεῖω μὰ τυγχάνω ωραία μέχρις ἀηδίας. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !...

— Καί τί ζητᾶς ἐδῶ ; τὴν ξαναρωτᾶει ὁ Ταρζάν :

— Ἦρθα νά ζήσω κοντά σου. Θά συγυρίζω τὴ σπηλιά, θά ψήνω τὰ ζαρκάδια, θά κουβαλάω νερὸ ἀπ' τὴν πηγὴ, θά σοῦ μαζεύω φρούτα... Ὅ,τι θέλεις θά κάνω. Μόνο μὴ μοῦ ζητήξης νά σέ ἡγαπήσω. Τὸ τοιοῦτον δὲν θά γίνῃ ποτέ, καθότι ἡγαπῶ ἄλλον !... Εἶναι ὅμως καιρὸς πού τὸν ἔχασα...

Γι' αὐτὸ πῆρα τὰ μάτια μου κι' ἔφυγα ἀπ' τὸ χωριό... Ψάχνω ὀλάκερη τὴ Ζούγκλα γιὰ νά τὸν ἀνακαλύψω...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος. Ὑστερα τὴ ρωτᾶει πάλι :

— Ἐγὼ πῶς βρέθηκα ἐδῶ ; Ποιὸς μ' ἔφερε κοιμισμένον ἐδῶ στὴ σπηλιά μου ;

Ἡ Χουχού ἀποκρίνεται αὐθόρμητα :

— Ὁ αὐτός, πῶς τὸν λένε... Θυμᾶται ὅμως ἀμέσως τὴν ἀπειλὴ τοῦ Γκαούρ καί παίρνει στροφὴ :

— Ὅχι, ὄχι... Δὲν εἶδα, δὲν ξέρω τίποτα ! Ἐγὼ ἔφτασα ἐδῶ...

— Ὡστε δὲν εἶδες ποιὸς μ' ἔφερε ; τὴν ξαναρωτᾶει.

— "Όχι, σοῦ λέω! "Αν ἔβλεπα καὶ στοῦ ἔλεγα, θὰ μὲ κοιμάτιαζε μὲ τὰ χέρια του καὶ θὰ μὲ πετοῦσε στὰ ὄρνια!... Καλύτερα, τὸ λοιπόν, πού δὲν εἶδα. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Καὶ ἀπὸ πότε θρίσκεσαι ἐδῶ μέσα στὴ σπηλιά;

Ἡ ἀνότητὴ καὶ φλύαρη μούρη τοῦ ἀποκρίνεται χωρὶς νὰ σκεφτῇ :

— Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ. Εἶχα ἀνάψει τὸ λυχνάρι καὶ περιμένα νὰ γυρίσης. Ὑστερα ἄκουσα κάποιον νάρχεται, τὸ σῆσα καὶ κρύφτηκα..

— Δὲν ξέρεις τί λές, τῆς φωνάζει ὁ Ταρζάν. Πήγαινε τώρα νὰ μοῦ φέρης νερό. Ἡ πηγὴ εἶναι ἀριστερά. Κοντὰ στοῦ με-

γάλο δράχο...

— Ὡστε προσλαμβάνομαι ; τὸν ρωτᾷ τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ κι' ἐνθουσιασμό.

— Ναί. Θὰ σὲ κρατήσω στὴ σπηλιά...

— Καὶ πόσα θὰ παίρνω τὸ μῆνα, γιὰ νὰχομε καλὸ ρώτημα; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

— Γκρεμοτσακίσου! τῆς φωνάζει ἄγρια ὁ Ταρζάν.

Σὰν νὰ μὴ τὸν ἀκουσε ἡ κωμικὴ πυγμαία, συνεχίζει:

— Πλὴν ὁ μισθός, γιὰ νὰ ξέρης, θὰ ἔχω καὶ τρεῖς ἐξόδους τὴν ἐβδομάς. Καθότι ἄπαξ καὶ ξαναθρῶ τὸ «χρυσό» μου, πού μὲ ἀπαράτηκε, θὰ πρέπη νὰ θγαίνουμ' ἔξω: Πάρτυ, σινεμάδες, ἐκδρομοῦλες,

Ἕνας μαῦρος καβαλλάρης φτάνει καὶ σταματᾷ. Ἐξω ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βγαίνει στὸ ἀνοιγμά της....

ραντεβουδάκια και τὰ τοιαῦτα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μαζεύει ἀπότομα τὸ πόδι του καὶ τὸ ἐξαντενώνει μὲ ὀρμὴ κατὰ πάνω της. Κι' ἡ ἀπαιτητικὴ Χουχοῦ θρίσκειται κουτροβαλῶντας ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

Πετιέται ἀμέσως ὀρθή, ξαναμπαίνει μέσα, παίρνει τὸ ἄδειο φλασκὶ καὶ πρὶν ξεκινήσει γιὰ τὴν πηγὴ τοῦ λέει θαυμαστικά :

— Μπράβο, ἀφέντη μου !

— Κλωτσᾷς ἀνώτερα ἀπὸ... μουλάρη !

— Χά, χά, χά ! γελάει ὁ Ταρζάν πού ἔχει ἀρχίσει νὰ διασκεδάξῃ μὲ τὴν κωμικὴ πυγμαλία.

Κι' ἐκείνη προσθέτει φεύγοντας :

— Καὶ γελᾷς ἀνώτερα ἀπὸ... χάχας ! Μὲ συγχωρεῖτε κι-όλας !

.....

Μονάχος τώρα στὴ σπηλιά ὁ λευκὸς γίγαντας συλλογιέται τὴν πανέμορφη Ἀλπέα. Καὶ ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας :

— Θὰ ἔφτασε ἄραγε ἡ ἀμοιρὴ στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της;

Ξαφνικὰ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀλόγων ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Ὁ Ταρζάν θγαίνει στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Σὲ λίγες στιγμὲς σταματᾷ μπροστά του ἕνας μαῦρος καθαλλάρης. Σέρνει μαζὶ του κι' ἕνα δεῦτερο ἄλλογο χωρὶς ἀναβάτη.

— Ταρζάν, τοῦ λέει. Ἔρχο-

μαι ἀπ' τὸ φύλαρχο Ἀλπας. Σὲ περιμένει στὸ παλάτι του. Ἡ κόρη του σ' ἀγαπᾷ καὶ ἀποφάσισε νὰ σὲ κάνῃ παιδί του...

— Πᾶμε ἀμέσως, τοῦ ἀποκρίνεται χαρούμενος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Καὶ μ' ἕνα πηδημα θρίσκειται στὴ ράχι τοῦ δεύτερου ἀλόγου...

Ο ΓΚΑΟΥΡ... ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΟΣ !

Τρελλὰ παιχνίδια κάνουν μαζὶ ὁ Ποκοπίκο κι' ὁ Πίκ, πού μὲ τὸν καιρὸ ἔχουν γίνῃ φίλοι ἀχώριστοι.

Τὸ μεγαλόσωμο καὶ δυνατὸ κοράκι ἀρπάξῃ συχνὰ τὸν μικροσκοπικὸ νᾶνο στὰ πόδια του καὶ φτερουγίζει στὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντα. Κι' ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κάνει ἀπὸ ψηλὰ ἐπιθεώρησι στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα φωνάζοντας ἀνήσυχος στὸν Πίκ.

— Κρατήσου γερὰ ἀπὸ μένα καὶ μὴ φοβᾷσαι ! Γιατὶ ἂν μ' ἀφήσης, φουκαρὰ μου, θὰ γκρεμοτσακιστῇς κάτω καὶ θὰ σὲ μαζεύουμε μὲ τὸ κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ! Ἀμέ !

.....

Καὶ νά : Ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐναέρια περιοδεῖα γυρίζει καὶ τώρα ὁ Ποκοπίκο...

Ὁ Γκαοῦρ κάθεται συλλογισμένος ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Τὸ κοράκι χαμηλώνοντας παρτάει τὸ νᾶνο στὰ πόδια του.

— Μεγαλειότατε Γκαοῦρα ! τοῦ λέει ὁ Ποκοπίκο. Κατὰ πᾶσαν πιθανότης ὁ «Μεγα-

λειοτάτος» Ταρζανάκος, ἀφήνει γειά στις ὁμορφες καὶ γειά στις μαυρομάτες!...

— Δηλαδή;

— Δηλαδή... ζωὴ σὲ λόγου μας!

— Κινδυνεύει ὁ Ταρζάν; Ξαναρωτάει ἀνήσυχος ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Κάτι τέτοιο... Ἀφοῦ δὲν τὸν ξεπάστρεψες ἐσὺ, θὰ τὸν ξεμπερδέψῃ ὁ φύλαρχος...

— Ὁ Ἀλπάς;

— Ναι: ὁ... Λαπάς! Πρὶν λίγο εἶδα τὸν Ταρζανάκο νὰ μπαίνει στὸ παλάτι. Οὔτε ψῦλλος στὸν κόρφο του νάμανε!.. Ἄμα βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ κεῖ μέσα νὰ μοῦ... τηλεγραφῇς!

Ὁ Γκαοῦρ πετιέται ὀρθὸς καὶ μουρμουρίζει:

— Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ χυθῇ! Ἐγὼ υποχρέωσι νὰ τὸν βοηθῶ παλὶ... Τί σημασία ἔχει ἂν εἴμαστε ἐχθροί...

— Ἐν τάξει, κάνει ὄνανος. Πρῶτα πρέπει νὰ τὸν σώσουμε κ' ὕστερα νὰ τὸν καθαρίσουμε.... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πᾶ ἀπὸ... ξένα χέρια!

— Πᾶμε, τοῦ λέει ὁ Ἑλβας γίγαντας. Πᾶμε στὸ παλάτι...

Ὁ Πακοπικό πηδαίει ἀμέσως στὸ σβέρκο του καὶ πιάνεται ἀπ' τὰ σγουρά του μαῦρα μαλλιά.

.....
Ὅταν φτάνουν κοντά, ὁ Γκαοῦρ σταματᾷ καὶ στέλνει τὸ νᾶνο.

— Πήγαινε πρῶτα ἐσὺ, τοῦ λέει. Καὶ γύρισε γρήγορα νὰ μοῦ πῇς...

Ὁ Ποκοπικό τρυπώνει, χω-

ρίς νὰ τὸν δῇ κανεὶς, στὸ παλάτι καὶ σὲ λίγο ξαναγυρίζει:

— Ὅπως στὰ ἄλλα, τοῦ κάνει. Ἄν δὲν προλάβῃς νὰ τὸν κανονίσῃς ἐσὺ, θὰ τὸν κανονίσῃ ὁ Λαπάς! Κ' ὕστερις ἐμεῖς ποιοὺν θὰ σκοτώσουμε; Τὸν σκοτωμένο;

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ γρήγορα:

— Φαίνεται πῶς ἡ κόρη τοῦ φυλάρχου Λαπά, ἡ Τσαπέλα, ὅπως τῇ λένε, τσιμπήθηκε καρδιακά μὲ τὸν Ταρζάν καὶ γουστάρει νὰ γίνῃ Μεγαλειοτατίνα! Μὰ ἐγὼ Λαπάς δὲν θέλει γιὰ γαμπρό του τὸν Ταρζανάκο. Τοῦσήσε, τὸ λοιπόν, «μηχανή» καὶ τὸν σύλληψε. Τὸ ὁποῖον κλάφτα Χαράλαμπε! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

— Τί θὰ πῇ «Κλάφτα Χαράλαμπε»;

— «Κλάφτα Χαράλαμπε» θὰ πῇ πῶς «λίγα εἶναι τὰ ψωμιά του»....

— Πᾶμε στὸ παλάτι, τοῦ λέει ὁ Γκαοῦρ. Στὴ φασαρία ποῦ θὰ γίνῃ, ἐσὺ κύτταξε νὰ πάρῃς τὴν κόρη τοῦ φυλάρχου καὶ νὰ τὴν πᾶς στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ὑστερα νὰ γυρίσῃς στὴ σπηλιά μας..

Κ' οἱ δυὸ τώρα μαζί φτάνουν στὸ παλάτι καὶ πηδᾶνε ἀπαράτηρητοὶ στὸν κήπο...

Στὸ βάθος φαίνεται τὸ βάθος μὲ τίς κόκκινες πέτρες. Πάνω στὴν ξυλένια σκαλιστὴ καρέκλα βρίσκεται δεμένος χειροπόδαρα ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζουγκκλας.

Καὶ στ' αὐτιά τους φτάνει ἡ ἄγρια φωνὴ τοῦ κακοῦργου φυλάρχου ποῦ τοῦ λέει καυχᾶς ζώντας:

Ἡ Ἀλπέλα βρίσκεται φυλακισμένη σ' ἓνα ὑπόγειο μπουντρούμι. Ὁ Γκαοὺρ σπάζει μὲ μιὰ κλωτσαὶὰ τὴν πόρτα του.

χά, χά!.... Κἄνε γρήγορα νὰ μὴ σοῦ.... «μυρίση» στοῦ δρόμο!....

Μὰ ὁ Ταρζάν δὲν τὸν ἀκούει.

Ὁ Γκαοὺρ στοῦ μετὰξὺ ἔχει θυγῆ στοῦ κῆπο τοῦ παλατιοῦ καὶ παρατάει κάτω τὴν Ἀλπέλα:

— Ὁ Ποκοπίκο θὰ σὲ πάη στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, τῆς λέει.

Σχεδὸν ἀμέσως φτάνει κοντὰ τους κι ὁ μαῦρος νᾶνος. Ἡ ἔμορφη Νέα τὸν κυττάζει κατὰπληκτη:

— Ἰὶ εἰν' αὐτὸ τὸ πράγμα; ρωτᾷ τὸν Ἕλληνα γίγαντα.

Τὸ κωμικοτραγικὸ ἀνθρωπάκι παρεξηγιέται:

— Δὲν εἶμαι «πρᾶμμα», τῆς λέει. Εἶμαι ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο. Κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων, γόης φιδιῶν καὶ κοριτσιῶν, προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων καὶ Ἀντρακλας δυσθεόρατος. Ὁλέ!..

Κι ἀμέσως σκαρφαλώνει καὶ θρονιάζεται στὸ σβέρκο τῆς ἑμορφῆς κοπέλλας:

— Ἐμπρός πᾶμε! τὴ διαταζει.

— Προχώρησε, τῆς λέει κι ὁ Γκαοὺρ. Ὁ Ποκοπίκο θὰ σοῦ δείξῃ ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

— Ὁ πατέρας μου ποῦ εἶναι τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ Ἀλπέλα.

Μὰ ὁ Γκαοὺρ δὲν τὴν ἀκούει

ἔχει ξεκινήσει τρέχοντας γιὰ τὸ πέτρινο θουνό του Δὲν ξέρει τοῦ βρίσκεται ὁ Ταρζάν καὶ φοβάται μὴν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή παρουσιασθῇ μπροστά του....

Ἀντὶ γι' αὐτὸν ὅμως, τῆς ἀποκρίνεται ὁ νάνος:

— Μὴν ἀνησυχῆς, Κοπελλάρα μου!... Τὸν μπαμπάκα σου τὸν πῆρε ὁ Ταρζανάκος καὶ πάει νὰ τὸν περάσῃ... δεύτερο χέρι! Χά, χά, χά!...

Καὶ νά: Ὁ Ταρζάν, ὁ θρυλικὸς Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φτάνει στὰ χεῖλια τοῦ βάρσθρου. Καὶ γκρεμοσακίζει τὸν κακούργου φύλαρχο Ἀλκάς.

Τὸν φανταζόταν ζωντανὸν ἄραγε; Ἡ τὸ ἤξερε πὼς ἦταν σκοτωμένος; Αὐτὸ εἶναι ἀγνωστο. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ!..

Ὑστερα παίρνει ἀργὰ τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά του. Μὰ μόλις κάνει μερικὰ βήματα κοντοστέκεται. Θέλει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ παλάτι. Νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὴν πανώρια Ἀλπέλα.

Ὅμως δὲν τὸ αποφασίζει. Συλλογιέται πὼς μπορεῖ νὰ βρίσκεται ἀκόμα ἐκεῖ ὁ Γκαούρ. Καὶ δὲν θὰ ἤθελε νὰ χτυπηθῇ σήμερα μαζί του. Νοιώθει τόσο κουρασμένος!.

ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα τὴν πανώρια Ἀλπέλα καὶ τὸν Ποκοπικό πού φτάνουν στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας....

Ὁ νάνος πηδαίει σθέλτος ἀπ' τοὺς ὤμους τῆς Νέας καὶ τὴ διατάζει ἀγέρωχα:

— Τοῦ λόγου σου θὰ μείνῃς ἐδῶ καὶ δὲν θὰ τὸ κουνήσῃς ρούπι. Ὁ προκομένος σου ὁ Ταρζάν δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ... Νὰ ξέρῃς ὅμως πὼς τὰ ψωμιά του εἶναι λίγα. Μὲ τὰ δόντια μὲ βαστάει ὁ Γκαούρ νὰ μὴν τὸν σφάξῃ!

Μὰ ὁ «Δυσθεόρατος ἄντρακλας» δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του.

Ξαφνικὰ μεσ' ἀπ' τὴ σπηλιά, ἀκούγεται χαρούμενη γυναικεῖα φωνή:

— Ἀγάπη μου! Χρυσό μου! Ἀντρακλά μου!

Ἀμέσως μιὰ κωμικὴ μᾶϋρη μπάλλα ξεπετάγεται ἀπ' τὴ σπηλιά. Καὶ σὰν θαρρελάκι τσουλάει καὶ πέφτει πάνω στὸν Ποκοπικό:

— Ἐπὶ τέλος! Σὲ ξαναθρίσκω Ποκοπικάρ μου! Πιὸ ὁμορφο καὶ πιὸ δυνατό!

Ὁ νάνος μένει κόκαλο καὶ κυττάζει χαμένα. Ἡ «μᾶϋρη μπάλλα» τοῦ ξαναλέει:

— Ἐγὼ εἶμαι ἀγάπη μου! Ἐγὼ ἡ Χουχού σου! Ἡ Χουχούκα σου!... Τὸ «Μαῦρο τριανταφυλλάκι» σου! Τόσο γρήγορα λοιπὸν μὲ ξέχασες, πού τρομάρα νὰ σούρθῃ! Μὲ συχωρεῖτε κιδλας!...

Καὶ κάνει νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ γιὰ νὰ τὸν φιλήσῃ.

Ὁ Ποκοπικό τὴ σπρώχνει μὲ περιφρόνησι:

— Μὴ μοῦ κολλᾷς, σὲ περικαλῶ. Ἀφοῦ γλέπεις πὼς συνοδεύω γυνή!...

Ἡ κοντόχοντρη μᾶϋρη πυγ-

μαία με τὸ κωμικὸ τσουλούφι, γίνεται πῦρ καὶ μανία. Ἡ ζή-
λεια τὴν πνίγει:

— Ὡστε δὲν με ἀγαπῆς,
λοιπόν; Ἠγαπεῖς αὐτὴ τὴν ἀ-
σουλούπωτη γκαμήλα; οὐρλιά
ζει. Καὶ χύνεται νὰ σπαράξῃ
μὲ νύχια καὶ δόντια τὴν πανώ-
ρια Ἀλπέλα.

Οἱ δυὸ γυναῖκες πιάνονται
τώρα στὰ χέρια κι ἀρχίζουν
νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιών-
ται.

Ὁ Ποκοπικό τραβάει ἀμέ-
σως τὴ θρυλικὴ σκουριτισμένη
χατζάρα του καὶ φωνάζει:

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα, κα-
ρακάξες!

Ἡ μανιασμένη Χουχοῦ ἀρπά-
ζει τὴ χατζάρα του καὶ προσ-
παθεῖ νὰ χτυπήσῃ μὲ αὐτὴν
τὴν ἀντίζηλο. Ἐνῶ ὁ νᾶνος
κρεμιέται ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς
πυγμαίας καὶ πασχίζει νὰ τὴν
ἀφοπλίσῃ.

Ὅμως σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ἀλ-
πέλα χάνει τὴν ἰσορροπία της
καὶ πέφτοντας κάτω χτυπάει
τὸ κεφάλι της σὲ μιὰ πέτρα
καὶ μένει ἀναίσθητη!

Ἡ Χουχοῦ κι ὁ Ποκοπικό ἐ-
ξακολουθοῦν νὰ παλεύουνε. Ἡ
χοντρή ἀραπινούλα ἔχει μανιὰ
σὲ κι ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος
εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴ δαμάσῃ.

Καὶ συλλογιέται:

— Πρέπει νὰ σώσω τὴ φου-
καριάρα τὴν Τσαπέλα. Ἡ Χου-
χοῦ θὰ τὴ σπαράξῃ μὲ τὴ χα-
τζάρα μου!

Ταυτόχρονα συλλογιέται καὶ
ἡ πυγμαία:

— Ὁ Ποκοπικός μου εἶ-
ναι κουτός. Φαντάζεται πὼς
θὰ σκωτώσω τὴ γυναῖκα! Μὰ

ἐγὼ δὲν θέλω νὰ τῆς κάνω κα-
κό. Μόνο νὰ τὸν τρομάξω λι-
γάκι θέλω. Γιὰ νὰ τιμωρηθῇ
ὁ παληάνθρωπος ποὺ με ἀπα-
ράτησε στοὺς πέντε δρόμους!

Μὰ καθὼς παλεύουν, ἡ Χου-
χοῦ σκουντάφτει ξαφνικὰ πά-
νω στὰ πόδια τῆς ἀναίσθητης
γυναίκας. Καὶ τὸ παραπάτη-
μα αὐτὸ ἔχει τραγικὴ κι ἀνε-
πανόρθωτη συνέπεια:

Ἡ πυγμαία πέφτει βαρεῖα
πάνω στὴ δυστυχισμένη Κοπέ-
λα. Καὶ ἡ σκουριασμένη χα-
τζάρα ποὺ κρατᾷ καρφώνε-
ται ἄθελα στὴν καρδιά της
Καὶ τὴ σκοτώνει!

Ὁ Ποκοπικό βάζει τὰ κλά-
ματα:

— Χί, χί, χί!.. Κακούργα!
Καρακάξα! Μαῦρο γαῖδουρά-
γκαθο!.. Ἀχ, τί μου κανες!...
Τώρα θάχω νὰ κάνω καὶ μὲ
τοὺς δυὸ μαντραχαλάδες: Ὁ
Ταρζάν θὰ με σουβλίσῃ κι ὁ
Γκαούρ θὰ με ψήσῃ ζωντανό!

Ἡ Χουχοῦ ἔχει γονατίσει
μπροστά στὸ πτώμα τῆς ἀμοι-
ρης Κοπέλλας καὶ κλαίει ἀπα-
ρηγόρητη:

— Σὲ σκότωσα, κυρά μου,
μὰ δὲν τόθελα! Μὲ συγχωρεῖ-
τε κιόλας!..

Ὁ νᾶνος ἀρπάξῃ ἀπ' τὰ χέ-
ρια της τὴ ματωμένη χατζάρα
του καὶ τῆς λείει:

— Ὁ, τι γίνηκε, γίνηκε!
Σταμάτα πιά!... Τυχερὸ τῆς
ἦτανε τῆς φουκαριάρας νὰ
πάη ἀπό.... ἀδέσποτη χατζά-
ριά!.. Ἀν, τὸ λοιπόν, γουστάρ-
εις νὰ σοὺ ἐπιτρέψω νὰ με
ἀγαπᾷς κατὰ βούλησιν, πρέ-
πει νὰ κάνῃς ὅ,τι θὰ σοὺ πῶ.

— Ναι, Ποκοπίκαρέ μου! του άποκρίνεται κλαψουρίζοντας ή Χουχού και γονατίζει μπροστά του.

‘Ο νάνος κάτι τής λέει κρυφά στ’ αúτι...

— ‘Αντιλήθεσαι, τó λοιπόν;

— ‘Αντιλήθομαι, ‘Αντρακλά μου!

‘Ο Ποκοπίκο γυρίζει νά φύγει:

— ‘Αλεθρουάρ «θύμα» μου λέει στην Πυγμαία. Τώρα άγάπα με λεύθερα. Στό έπιτρέπω!

— Θά ξανασυναντηθούμε «χρυσό μου», τόν ρωτάει μελιστάλακτα εκείνη.

— Βεβαίως, τής άποκρίνεται. Μόνο βουνό με βουνό δέν σμίγει!

‘Η Χουχού τρέχει κοντά του, τόν άγκαλιάζει και κάνει νά τόν φιλήση. ‘Ο νάνος τή σπρώχνει πάλι:

— Μή με φιλάς, τής λέει. Θά με κατσίασης!

ΦΑΡΜΑΚΕΡΟΣ ΣΚΟΡΠΙΟΣ

Καιρός είναι τώρα νά γυρίσουμε λίγο πίσω στην Ιστορία μας.

‘Όπως θυμόσαστε, είχαμε δει τόν Ταρζάν νά γκρεμίζει τó νεκρό φύλαρχο στο βάρξθρο και νά παίρνει τó δρόμο του γυρισμού για τή σπηλιά του...

‘Όμως για ν’ άποφύγη καιμιά άνεπιθύμητη συνάντησι με τόν Γκαούρ, δέν άκολουθεί τó σωστό μονοπάτι. Παίρνει κάποιον άλλο πλαϊνό.

‘Έτσι, προχωρώντας άρκετά, φτάνει και κατεβαίνει σέ μιá βαθιά χαράδρα. ‘Η βλάστησι κάτω σ’ αúτē είναι άφάνταστα πυκνή κι ó λευκός γίγαντας βαδίζει άργά και με μεγάλη δυσκολία. Για νά μπόρρση νά περάση παραμερίζει, με τά χέρια του, ένα—ένα τά κλαδιά.

‘Όμως ξαφνικά κάτι τραγικό κι άναπάντεχο του συμβαίνει: Τό γυμνό του πόδι πατάει τυχαία έναν μεγάλο σκορπιό! Κ’ εκείνος σηκώνει με άστραπιαία ταχύτητα τή σπονδυλωτή ούρά του και τόν χτυπάει με τó φαρμακερό κεντρί της!

‘Ο Ταρζάν άναπηδάει. ‘Αρπάζει μιá πέτρα και σκοτώνει τó έρπετό.

‘Αλλοίμονο!... Τό θανατερό φαρμάκι του σκορπιού, γρήγορα κυκλοφορεί στο αίμα του άμοιρου γίγαντα. Νοιώθει ξαφνικούς φριχτούς πόνους! Μουγγρίζει με λύσσα και τρίζει άπαίσια τά δόντια του.

— Θά πεθάνω, συλλογιέται. ‘Ο σκορπιός πού με δάγκωσε φέρνει σίγουρα τó θάνατο.... Μόνο ένα θαύμα θά μπορούσε νά με σώση! Μόνο ένα θαύμα!

Και νά: Τήν ίδια στιγμή ζούκει πλάι του κάποιον παρσέξενο σούριμο. Κυττάζει με χαρούμενη άγωνία προς τά έκεϊ: είναι μιá φαρμακερή κόμπρα πού σέρνεται κάτω άπ’ τά κοντινά χαμάκλαδα. Τό φαρμάκι του δοντιού της μπορεί νά σκοτώση έλέφαντα.

Μά ή κόμπρα είδε φαίνεται τόν Ταρζάν κι άλλάζοντας κα-

τεύθυνοι αρχίζει νὰ ἀπομακρύνεται...

“Ὅλα τὰ φαρμακερὰ φίδια φοβοῦνται τὸν ἄνθρωπο. Μοιάχα σὰν νοιώσουν κίνδυνον τὸν δαγκώνουν.

“Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κυττάζει τὴν κόμπρα μὲ ἀφάνταστη λαχτάρᾳ! Τὸ πονεμένο πρόσωπὸ τοῦ παίρνει ἔκφρασι μεγάλης ἱκανοποιήσεως. Ἀκόμα κ' ἐνθουσιασμοῦ!

Καὶ παρὰ τοὺς ἐβασταγυτοὺς πένους ποὺ νοιώθει τρέχει καὶ τὴ φτάνει...

Τὸ φαρμακερὸ φίδι βλέπει τὸν κίνδυνον καὶ σταματώντας σηκώνει τὸ κεφάλι γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ.

“Ὁ Ταρζάν τὴν πλησιάζει ἀφοβα. Καὶ σηκώνοντας τὸ πονεμένο πόδι τοῦ τὸ κουνάει ἐπιδεικτικὰ μπροστὰ στὸ στόμα τῆς ἀπαίσιας κόμπρας. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὴν κλωτσοῖ στὸ κεφάλι.

Σίγουρα οἱ φρικτοὶ πόνοι θὰ ἔχουνε σαλέψει τὸ λογικὸ τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας, καὶ θὰ θέλῃ ν' αὐτοκτονήσῃ!

Καὶ νὰ: Τὸ φίδι τινάζει ἀπὸ τομα τὸ κεφάλι καὶ χτυπώντας τὸ δόντι τοῦ στὸ πόδι τοῦ Ταρζάν, ἀδειάζει μέσα σ' αὐτὸ τὸ θανατηφόρο φαρμάκι τοῦ!

“Ὁ λευκὸς γίγαντας βγάζει μιὰ τρελλή κραυγὴ χαρᾶς. Κι ἀρπάζοντας ἀμέσως τὴν κόμ-

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀγάπη μου! Ἐγὼ, ἡ Χουχού σου! Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!..

πρα άπ' τ'ο λαιμό τή σφίγγει
μέ τήν υπεράνθρωπη δύναμή
του...

Τό φαρμακερό φίδι κουλου-
ριάζεται γρήγορα γύρω στ'
άτσαλένια μπράτσα του βγά-
ζοντας ένα άπαίσιο πνιγμένο
σύριγμα. Τό στόμα του άνοί-
γει καί τά μάτια του πετιών-
ται έξω άπ' τίς κόγχες. Σέ λί-
γες στιγμές έχει πνιγεί...

Ο Ταρζάν άναπνέει μέ άνα-
κούφισι:

— Αυτό ήτανε!... Αυτό ήτα-
νε τό θαύμα!..

Η κόμπρα είχε παρουσια-
σθή τήν κατάλληλη στιγμή.
Καί τόν γλύτωσε άπό τόν πιό
βέβαιο καί μαρτυρικό θάνατο.
Γιατί τό φαρμάκι τής κόμπρας
καί τό φαρμάκι του σκορπιού
είναι αντίθετα. Τό ένα έξουδε-
τερώνει τό άλλο!

Κι άλήθεια: Σχεδόν άμέσως
ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας
νοιώθει τούς φρικτούς πόνους
του νά σταματούν. Τώρα μπο-
ρεί νά περπατήσει άνετα όπως
καί πρίν...

Ο Θεός τής Ζούγκλας καί
όλου του Κόσμου δέν τόν άφη-
νά χαθή κι αύτή τή φορά!.

"Ετσι, συνεχίζει πάλι τήν πο-
ρεία... Μά ή σπηλιά του βρί-
σκεται ακόμα μακριά...

ΤΟ ΟΡΝΙΟ ΡΑΡΟΥΚ

"Ομως, λίγο παρακάτω,
φοβερή καί τρομερή περιπέ-
τεια περιμένει τόν "Αρχοντα
τής Ζούγκλας.

Ξαφνικά άφάνταστα δυνατό
καί τρομακτικό κράξιμο όρ-
νιου φτάνει στ' αυτιά του.

Ο λευκός γίγαντας σταμα-

τάει άπότομα καί σηκώνοντας
τό κεφάλι ψάχνει άνήσυχος
τόν όρίζοντα. Άπό τό κραξι-
μο πού άκουσε έχει καταλάβει
άμέσως ποιό άπαίσιο όρνιο φτε-
ρουγίζει κάπου εκεί κοντα
του καί ποιόν τρομερόν άντιπα-
παλο θάχη, σέ λίγες στιγμές,
ν' αντιμετώπιση!...

Καί νά: Σχεδόν άμέσως
νοιώθει τόν ούρανό νά σκοτει-
νιάζη, λές κ' ένα μεγάλο μαύ-
ρο σύννεφο ήρθε νά τόν σκεπά-
ση. Καί τά μάτια του άντικρύ-
ζουν μέ δέος ένα τεράστιο μαύ-
ρο όρνιο νά φτερουγίζει σέ
χαμηλό ύψος φέρνοντας θόλ-
τες πάνω άπ' τό κεφάλι του...

Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας
τραβάει τό μαχαίρι του καί
ψάχνει σαστισμένος νά βρής
καμμία κουφάλα δέντρου για
νά κρυφτή... Μά δέν προφταί-
νει... Γιατί τήν ίδια στιγμή τό
γίγαντιαίο όρνιο Ραρούκ χα-
μηλώνει καί προσγειώνεται
μπροστά του. Ταυτόχρονα ση-
κώνει τό κεφάλι του μέ τό φο-
βερό γαμψό ράμφος, για νά
χτυπήση καί νά σπαράξη τόν
λευκό άνθρωπο..

Ο Ταρζάν κάνει στήν άρχή
μιά κίνησι σά νά θέλη νά έπι-
τεθή καί νά χτυπήση μέ τό μα-
χαίρι του τό φτερωτό τέρας.
Αλλάζει όμως άμέσως γνώμη
καί γυρίζοντας τό θάζει στά
πόδια, τρέχοντας για νά σωθή

Τό τρομακτικό Ραρούκ πει-
νασμένο καθώς φαίνεται—δέν
θέλει νά χάση τό θυμό. Καί
θαδίζοντας μέ τά τεράστια πό-
δια του άρχίζει νά κυνηγά τόν
Ταρζάν. Όμως εκείνος φο-
ντίζει νά περνά άνάμεσα άπ'

**Δακρυσμένος ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀποθέτει στὸν
πρόχειρο τάφο τὴν δυστυχισμένη Ἀλπέλα**

τὴν πιὸ πυκνὴ κι ἄγρια θλά-
στησι. Κι αὐτὸ γιατί ξέρεي πῶς
τὸ γιγαντόσωμο ὄρνιθι δὲν χω-
ράει νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ. Ἐτσι
ἐλπίζει γρήγορα νὰ κρυφτῇ
κάπου πού δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν ἀνακαλύψῃ.

Κι ἀλήθεια: Τὸ φοβερὸ Ρα-
ροῦκ χάνει σὲ λίγο τὰ ἴχνη του
καὶ κράζει μὲ μανία καὶ λυσ-
σα γιὰ τὸ θῦμα ποὺ τοῦ ξέφυγε

Ὁ Ταρζάν θὰ εἶχε σωθῇ· μὰ
ἓνα τυχαῖο περιστατικὸ τὸν θα-
ζει ξαφνικὰ σὲ μεγάλο κίνδυνο

Καθὼς προχωρεῖ τρέχοντας
δὲν προσέχει καὶ πέφτει σὲ μιὰ
βαθεῖα τετραγώνη παγίδα, ἀπ'
αὐτὲς ποὺ σκάθουν οἱ λευκοὶ
κυνηγοὶ ἄγριων θηριῶν. Καὶ
τὸ φτερωτὸ τέρας δὲν ἀργεῖ

νὰ φτάσῃ κονιά του. Μὰ ἐ-
πειδὴ δὲν χωράει νὰ πηδήσῃ
μέσα στὸ λάκκο, σκύβει τὸ
μακρὺ λαιμὸ γιὰ νὰ τὸν ἀρπά-
ξῃ μὲ τὸ ράμφος του.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
εἶναι καὶ ἔξυπνος καὶ σῆλτος.
Ἀπ' τὸ θάθος τῆς παγίδας δὲν
θὰ μπορούσε μὲ κανενὰ τρόπο
νὰ θγῇ μονάχος. Ἐτσι, μὲ τὸ
ἀριστερὸ του χέρι ἀγκαλιάζει
γερά τὸ λαιμὸ τοῦ ὄρνιθι καὶ
μὲ τὸ δεξιὸ ἀρχίζει νὰ τὸ χτυ-
πάῃ μὲ τὸ μαχαίρι του.

Τὸ Ραροῦκ σηκώνει ἀμέσως
τὸ λαιμὸ του κι ἀρχίζει νὰ φτε-
ρουρίζῃ, παρασύροντας μαζὶ
καὶ τὸν Ταρζάν. Κι ὅσο ἐκείνος
τὸ χτυπάει μὲ τὸ μαχαίρι του,
τόσο πετάει πιὸ γρήγορα πρὸς

τὲ θάθος ὀρίζοντα.

Ὡσποῦ σὲ μιὰ στιγμή πού τὸ ὄρριο φτερουγίζει πάνω ἀπὸ μιὰ μικρὴ λίμνη, παρατάει τὸ λαιμὸ τοῦ Ραρούκ καὶ πέφτει στὰ νερά της σῶος καὶ ἀθλαθῆς. Ἐνῶ τὸ φτερωτὸ τέρας πονώντας καὶ μὲ καταματωμένο λαιμὸ συνεχίζει τὴν ἐναέρια πορεία του κρᾶζοντας ἀπαίσια.

Ο ΑΘΩΟΣ «ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ»

Ὅταν ὁ Ταρζάν φτάνει στὴ σπηλιά, ἔχει σουρουπώσει πιά.

— Ἔ. Χουχού! φωνάζει ἀπὸ μακριά. Ἐδῶ εἶσαι;

Ἡ κοντόχοντρη ἀραπινούλα βγαίνει γρήγορα καὶ τρέχει χαρούμενη κοντὰ του:

— Ἀφέντη μου! τοῦ λέει. Σ' ἔχασα καλέ! Ποῦ εἶχες πάει; Ὅλη μέρα περιμένω γιὰ νὰ πῆς τὸ νερὸ πού μ' ἔστειλες νὰ σοῦ φέρω ἀπ' τὴν πηγή!... Μὰ καὶ νὰ μὴ γυρνοῦσες, δὲν θὰ μ' ἔνοιαζε. Γιατὶ ξαναβρῆκα τὸν ἀγαπημένο μου! Πάλι ὁμως μοῦ ξανάφυγε. Μὰ θὰ ξαναγύριση καὶ θὰ σμίξουμε σὺν... θουνὸ μὲ θουνό!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει:

— Μὴ στενοχωριέσαι, τῆς κάνει. Θὰ στὸν βρῶ ἐγὼ τὸν ἀγαπημένο σου. Πέσ' μου μόνο τὰ χαρακτηριστικά του.

Κ' ἡ μελιστάλακτη Χουχού — φλύαρη ὅπως ὅλες οἱ ἐρωτευμένες — ἀρχίζει νὰ τοῦ ἀραδιάζει:

— Εἶναι ὁμορφος, δυνατός, ἀτρόμητος, λεβέντης καὶ καρὰ μπουζουκλῆς!.. Ἐχει περήφα-

νη κορμοστασιά! Περπατάει καὶ τρέμει ἡ γῆς! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ Ταρζάν πού τὴν ἀκούει συλλογιέται:

— Σίγουρα τὸν Γκαοῦρ θ' ἀγαπάει!... Ἐμ, καὶ ποιά καλύτερη θὰ τὸν ἤθελε;..

Ἐστερα τὴ ρωτᾷ:

— Πῶς τὸν λένε τὸν ἀγαπημένο σου;

— Ποκοπικό! τοῦ ἀποκρίνεται ἡ πυγμαία μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι.

Ὁ λευκὸς γίγαντας ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Πῶς; Χά, χά, χά!.. Ὁ Ποκοπικό, εἶπες; Χά, χά, χά!..

Ὅμως ξαφνικὰ τὰ γέλια πνίγονται στὸ λαιμὸ του. Τὰ μάτια του σκοτεινάζουν καὶ τὸ πρόσωπό του παίρνει ἄγρια ἔκφραση.

— Τ' εἶν' αὐτό; οὐρλιάζει μὲ φρίκη.

— Μιὰ σκοτωμένη γυναίκα, ἀφέντη μου! Τοῦ ἀποκρίνεται φοβισμένη ἡ Χουχού. Τσαπέλα τὴ λένε. Ἐτοί μου εἶπε ὁ «Ἀντρακλάς» μου...

Ὁ Ταρζάν σκύβει πάνω στὸ πτώμα τῆς ἀγαπημένης του.

— Ἀλέλα! ψιθυρίζει. Κι ἀπ' τὰ μάτια του ξεσπάει ἡ βροχὴ τοῦ πόνου!

Ἐστερα σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ τρίζει τὰ δόντια του. Στὸ μέρος τῆς καρδιάς της ἔχει δεῖ μιὰ βαθεῖα πληγὴ μαχαιριάς...

— Ποιὸς τὴ σκότωσε; ρωτᾷ ἄγρια τὴν πυγμαία. Ἐνῶ τὰ μάτια του γυαλίζουν παράξενα σὰν τρελλοῦ.

Ἡ Χουχού τοῦ ἀποκρίνεται

πρόθυμα:

— Θά σοῦ πῶ, ἀφέντη μου..
 'Εγώ, πού λές, σέ περίμενα μο
 ναχούλα μου ἐδῶ στή σπηλιά..
 Ξαφνικά πήρε τὸ αὐτὶ μου κα-
 τι θήματα... Γυρίζω πού λες.
 καὶ τί νά δῶ! Ἦταν μιὰ γυ-
 ναίκα. Αὐτὴ ἐδῶ, μέ συνεχω-
 ρεῖτε κιδλάς!.. Κι ἀπ' τὸ σῆερ
 κς της ποιὸς θαρρεῖς πὼς πη-
 δάει; 'Ο Ποκοπικάρος μου! 'Ο
 ἀντρακλάς μου ὁ δυσθεόρα-
 τος!... Τὸν ἀγκαλιάζω πὼς λές
 καὶ τὸν ριλάω: «'Αγάπη μου»,
 «χρυσὸ μου», «Λατρεῖς μου»
 καὶ τὰ τοιαῦτα! Καταλαβαί-
 νεις τώρα; Τόσον καιρὸ εἶχα-
 με νὰ ἰδωθοῦμε!...

'Ο Ταρζάν ἔχει γίνει ἐξω
 φρενῶν:

— Ποιὸς τὴ σκότωσε; ᾤρω
 τῶ! Πέσ' μου: ποιὸς τὴ σκό-
 τωσε!

— Θά σοῦ πῶ, 'Αφεντικάκο
 μου. Μὴ θυμῶνεις... Τὸ λοιπὸν
 πού λές καὶ γιὰ νὰ μὴ στὰ πο-
 λυλογῶ, δὲν χόρταινα νὰ βλέ-
 πω τὴν Ποκοπικάρα μου! Μι-
 κρὸ ἥρῃμα ἦτανες 'Αφεντού-
 λη μου; Δίκιο δὲν εἶχα νὰ κα-
 νω σὰν τρελλή;

'Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
 ἔχει μανιάσει τώρα. Τὴν ἀρπά-
 ζει ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὴ σφίγ-
 γει μὲ λύσσα!

Τὰ μάτια τῆς Χουχους γουρ
 λώνουν κι ἀπ' τὸ λαρύγι της
 βγαίνουν πνιγμένα μούγκρητά.

'Ο Ταρζάν τὴ ρωτᾷ γιὰ
 τρίτη φορά:

— Μίλα λοιπόν. Ποιὸς τὴ
 σκότωσε;

Καὶ χαλαρώνει κάπως τὸ
 σφίξιμο τοῦ λαιμοῦ της γιὰ νὰ
 μπορέσῃ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ.

'Ομως ἡ λαχτάρα τοῦ θα-
 νάτου γιατρεῦει τώρα τὴν ἀ-
 κατάσχετη φλυαρία τῆς ἐσω-
 τευμένης πυγμαίας. Καὶ τοῦ
 ἀποκρίνεται μὲ μιὰ φοβερὴ λέ-
 ξι:

— 'Ο Γκαοῦρ!

'Ο λευκὸς γίγαντας ἀναπη-
 δάει:

— Ποιὸς;!

— Καλὲ ὁ Γκαοῦρ, σοῦ
 λέω! 'Αμα δὲν ἀκοῦς νὰ φο-
 ρέσης γυαλιὰ στ' αὐτιά σου!

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Μπήκε, πού λές, ξαφνικά
 στή σπηλιά, ἄρπαξε τὴν ἀστρα
 φτερὴ χατζάρα τοῦ Πικοπίκου
 μου καὶ τὴν κάρφωσε στὴν
 καρδιά της... 'Εγώ, 'Αφέντη
 μου παραξευύτηκα καὶ τὸν
 ρώτησα: «Καλὲ γιατί, κύριε
 Τέτοιε, σκοτώνεις τὴ Δεσποιν-
 νίς;

— Καὶ τί σοῦ εἶπε; ρωτᾷ
 μὲ ἀγωνία ὁ Ταρζάν.

— Κάτι μοῦ εἶπε, μὰ δὲν
 σὸ λέω. Θά θυμώσης...

'Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
 ἀγριεῦει πάλι:

— Πέσ' μου γιατί θά σέ πνί-
 ξω!

— Ξέρεις, πού λές, τί μοῦ
 εἶπε; Μοῦ εἶπε, πού λές, πὼς
 τὴ σκοτώνει γιὰ νὰ μὴ γίνῃ
 συντρόφισσα ἐνὸς γουρουνιοῦ!
 'Εσένα δηλαδή, ἀφέντη μου!

'Ο Ταρζάν δὲν ἔχει κανένα
 λόγο νὰ μὴ πιστέψῃ γι' ἀληθι-
 νὰ τὰ λόγια τῆς κωμικῆς πυγ-
 μαίας. Ποῦ μπορεῖ νὰ φαντα-
 στῇ πὼς ὁ Ποκοπικό τὴν εἶχε
 συμβουλέψῃ νὰ πῇ στὸν Ταρ-
 ζάν αὐτὰ τὰ ψέματα. 'Όταν—
 ἔπως θά θυμόσαστε— καὶ τῆς
 ψιθύρισε κρυφὰ στὸ αὐτί..

.....

Μέ βαρύ πόνο στην καρδιά και βροχή τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζουγκλας, μένει ὁλόκληρη τὴν νύχτα ξάγρυπνος στὸ πλευρὸ τῆς ἀδικοσκοτωμένης πανώριας Κόρης!

.. Καὶ τὸ πρωτὶ, μαζί μὲ τὴ Χουχού, σκάθουν, πίσω ἀπ' τὴ σπηλιά, ἓνα βαθὺ μνήμα. Ἐκεῖ θάβουν τὴ νεκρὴ Ἀλπέα καὶ σκεπάζουν τὸν ἰάφο τῆς μὲ μωμένα ἀγριολούλουδα τῆς Ζουγκλας.

Ὁ Ταρζάν, γιὰ πολλὴ ὥρα, στέκει ὀρθὸς πλάι στὸ μνήμα καὶ βαθεῖα συλλογισμένος.

Τέλος γυρίζει στὴ Χουχού:

— Μείνε ἐσὺ ἐδῶ στὴ σπηλιά μου, τῆς λέει.

— Καλὲ γιατί, ἀφέντη μου, τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη. Πάλι θὰ ξεκουμπιστῇ καὶ θὰ μὲ παρατήσης μοναχούλα μου; Καλὲ εἶμαι πολὺ ὁμορφὴ σοῦ λέω! Θὰ μὲ ἀγαπήσῃ κανένας γορίλλας καὶ θὰ μὲ χάσῃς κ' ἐσὺ κι ὁ Πικοπικάρός μου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζουγκλας συνεχίζει σα νὰ μὴ τὴν ἀκούσε:

— Θὰ παω πέρα στὸ θεόρα-

το βουνό... Πρέπει σήμερα νὰ λογαριασῶ μὲ αὐτὸν τὸν δειλὸ! Τὸν ἀνάνδρο! Τὸ δολοφόνو!...

— Νὰ λογαριαστῇς, ἀφέντη μου, τοῦ λέει ἡ πυγμαία. Κι ἂν σοῦ χρωστᾷ τίποτε παρὰ-δες νὰ τοὺς πάρῃς. Θὰ ἔχουμε ἔξοδα στὴ σπηλιά. Γίναμε δυὸ τώρα, ζωὴ νάχουμε!

Ὁ Ταρζάν βγαίνει ἀπ' τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ ξεκινεῖ μурμουριζοντας:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ ὁ «Μαῦρος Δαίμονας»! Θὰ τοῦ σπαράξῃ τὴν καρδιά ὅπως σπάραξε κι αὐτὸς τὴ δική μου!...

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού τὸν ἀφήνει νὰ ξεμακρύνῃ ἄρκε τὰ κ' ὕστερα τοῦ φωνάζει:

— Κι ἅμα βρῇς, Ἀφέντη, τὸν Ποκοπικό μου, νὰ μοῦ τὸν φιλήσῃς ἐκ μέρους μου!...

Καὶ προσθέτει συμβουλευτικά:

— Νὰ προσέξῃς μόνο μὴ μοῦ τόνε κασιόσῃς. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

Τὸ θρυλικὸ πιά ἑλληνικὸ περιοδικὸ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

θὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὴν ἐρχόμενη ΠΕΜΠΤΗ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ,"

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Εἶναι τὸ 12ον τεύχος τῆς δευτέρας Σειρᾶς.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ

γίνεται κάτι ἀπίστευτο :

ΚΑΤΙ ποὺ θὰ κἀνῃ τὰ μάτια τῶν φίλων
τοῦ ΓΚΑΟΥΡ νὰ βουρκώσουν.

ΚΑΤΙ ποὺ θὰ κἀνῃ τὶς καρδιὲς τῶν φίλων
τοῦ ΤΑΡΖΑΝ νὰ πονέσουν.

**ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ
Τὸ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ 12ο ΤΕΥΧΟΣ**

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Τὸ Κατάστημά μας "ΑΓΚΥΡΑ" Πειραιῶς
ἀριθ. 18, ἀναλαμβάνει τὴν βιβλιοδέτησιν τῶν

ΟΚΤΩ ΠΡΩΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

σὲ καλαίσθητο τόμο, ΜΟΝΟΝ μὲ ΔΡΧ. 5.

Ἐπίσης στὰ Γραφεῖα μας θὰ πωλῆται ὁ Πρῶτος
τόμος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» μὲ δρχ. 20.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 11

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694